சங்க இலக்கியத் கதைகள்

திரு. வித்துவான்

மு. இராசக்கண்ணு அவர்கள் B.O.L.,

எழுதியவை

திருநெல்வேலி, தென்னிந்திய

சைவசித்தாந்த [illegible] கழகம் லிமிடெட்,

& சென்னை.

கழக வெளியீடு ௬௨௮

சங்க
இலக்கியக் கதைகள்

புலிசை மறைத்திரு. ஞானியாரடிகளின்
மாணவர்
திரு. வித்துவான் மு. இராசாக்கண்ணு அவர்கள்
எழுதியவை.

திருநெல்வேலித் தென்னிந்திய :
சைவ சித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம், லிமிடெட்
திருநெல்வேலி : : சென்னை

First Edition: Jan. 1942.

Published by:

THE SOUTH INDIA SAIVA SIDDHANTA WORKS PUBLISHING SOCIETY, TINNEVELLY, LTD., TIRUNELVELI, & MADRAS.

October 1947.

P. I. C. M. S. 95-B—10—'47.

The Royal Printing Works, Madras.—M.S. 175 C. 2100

பொருளடக்கம்

பக்கம்

1. நக்கீரர்
   - இளமையும் புலமையும் — 1
   - உரைகண்ட உயர்வு — 4
   - கொண்டாணை அடக்கல் — 8
   - குற்றம் குற்றமே — 18
   - முருகாற்றுப்படை மொழிதல் — 22
   - முடிவு — 26
2. தமிழ் மூதாட்டியார்
   - அதியமானுடன் நட்பு — 28
   - தொண்டைமான் செருக்கடக்கல் — 35
   - முடிவுரை — 40
3. அரசன் உயிர்காத்த புலவன் — 44
4. போர்க்களத்தில் பரிசில் — 51
5. ஊன்பொதி பசுங்குடையார் — 55
6. பிசிராந்தையாரும் கோப்பெருஞ் சோழனும் — 60
   - அன்னச் சேவல் தூது — 66
   - இறுதி நாட்கள் — 69

மேற்கோள் விளக்கம் — 83

அருஞ்சொற் பொருள் விளக்கம் — 84

பதிப்புரை

சங்க இலக்கியக் கதைகள் எனப் பெயரிய இந்நூல் சிறப்பாகச் சங்கநூற் கதைகள் எனும் சுவடியினையும் பொதுவாக, செந்தமிழ்நாட்டுச் சிறுகதைகள், சங்க நூற் சிறுகதைகள் எனும் கழக வெளியீடுகளையும் தொடர்ந்தெழுதப் பெற்றதாகும்.

இதன்கண், அஞ்சா நெஞ்சினராய தமிழ்ப் புலவர் நக்கீரர், புலன்முக்கற்ற அம்மையார் ஔவையார், சோழ மன்ன னுயிர் காத்த முடமோசியார், அன்பு சிறந்த கழாத்தலையார், நகைச் சுவை மலிந்த ஊன் பொதி பசுங்குடையார், உலக மறிந்த நட்புரிமை பூண்ட பிசிராந்தையார் ஆகியவர்களின் வரலாறுகள் மாணவர் கள் கற்றறிந்து சுவைத்து மறவாது உள்ளத்துள் பொதிந்து கொள்ளும் நெறியில் எழுதப்பட்டிருக்கின் றன.

இவை காலும் தலையும் இல்லாத வீண்கதைகள் அல்ல. பண்டை நாளில் வாழ்ந்த நம் முன்னோரின் வாழ்க்கை வரலாறுகளைச் செவ்விதின் எடுத்துரைக்கும் உயரிய நிகழ்ச்சிகளாகும். பல புறநானூற்றுச் செய் யுள்களையே அடிப்படையாகக் கொண்டு இவை எழுதப் பட்டிருக்கின்றன.

புறநானூறு முதலிய சங்க இலக்கியங்கள் எவ்வாறு படிப்போருக்கு இனிமை பயக்கும் பண்புடை நூல்க ளாகும் என்பதை மாணவர்கள் நன்குக அறிதற்கு இந் நூல் பெரிதும் பயன்படும். அன்றியும் அவர்கள் சங்க நூல்களைப் படிக்கும் தகுதியையும் இவை ஓரளவில் உண்டாக்குகின்றன. எவ்வாறெனில், புறநானூற்றுச் செய்யுள்கள் பல இந்நூலின் இடை இடையே உரை நடை வடிவில் எளிமையாக்கி வைக்கப்பட்டிருக்கின் றன.

யாம் விரும்பியவாறு இக்கதைகளை எழுதித் தந்த திரு. வித்துவான் மு. இராசாக்கண்ணு அவர்களுக்கு எங்கள் நன்றி உரித்தாகும்.

சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகத்தார்.

சங்க இலக்கியக் கதைகள்

(1) நக்கீரர்

1. இளமையும் புலமையும்

பாண்டிய நாடு பல வளமும் சிறந்தது. அதன் தலைநகரமாக விளங்கியது மதுரை. மதுரை பாண்டிய அரசர்க்கே அன்றிப் புலவருக்கும் இருப்பிடம் ஆயிற்று. தமிழோசை இனிய ஓசை. இனிய தமிழோசை எங்கும் நிறைந்தமையால் இனிய நகரம் எனும் பெயரை மதுரை ஏற்றது. அந் நகரத்தில் பாடும் புலவரும் அவரை நாடும் செல்வரும் எங்கும் விளங்கினர்.

இம் மதுரையில் கணக்காயனர் என்றொருவர் இருந்தார். இவர் நிறைந்த தமிழ்ப் புலமை உடையவர். தமிழ்க்கடலில் எப்போதும் குளித்துக் கொண்டிருப்பவர். தமிழ் நூல்கள் பலவற்றை நன்றாகப் பயின்ற உயர்வால் கணக்காயனர் என்று அழைக்கப்பட்டார். 'கணக்கு' என்பது இலக்கண இலக்கிய நூல்களைக் குறிக்கும்.

மதுரையில் சொக்கநாதக் கடவுள் அங்கயற் கண்ணி அம்மையுடன் கோயில்கொண் டிருக்கின்றான். ஆண்டவனை வணங்குவதில் தவற

மாட்டார் தம் புலவர் கணக்காயனார். அப்பெருமான் அருளால் இவருக்கு ஒரு மகவு பிறந்தது. அக் குழந்தை இளமைக் காலத்திலேயே நல்ல சொற்களைக் கூறிற்று. அதனால் அக் குழந்தையை **நக்கீரன்** என்று அழைத்தார்கள். [ந—சிறந்த; கீரன்—சொற்களைச் சொல்லுபவன்.]

"தந்தை மகற் காற்றும் உதவி, அவையத்து முந்தி இருப்பச் செயல்" என்பது திருக்குறள். தந்தை எனப்படுவான் தன் மகனுக்குப் பொருளீட்டி வைக்க வேண்டியதில்லை. இக்காலத்தில் பலர் பொருளே உயர்ந்தது. எனப் பொருளை மிகுதியும் சேர்த்து வைக்கின்றனர். பொருள் இருக்கும்; அழியும். ஆனால், என்றும் அழியாத பொருள் ஒன்றுண்டு. அதுவே கல்வி எனப்படுவது. கல்வியே கருந்தனம். இவ் வுண்மைகளை எல்லாம் உணர்ந்த அறிஞர் கணக்காயனார். ஆதலினால், தம் மகனாகிய நக்கீரனுக்குக் கல்விச் செல்வத்தைத் தேடி வைத்தார். 'தந்தையே தன் னுவாத்தி' என்பர் பெரியோர். கீரரின் தந்தை சிறந்த தமிழறிஞர். ஆதலின், தம் மகனுக்கும் தமிழறிவை நிரம்பத் தந்தார்.

நக்கீரர், தந்தை வழி நின்றார். முறையாகச் சிறு நூல்களைக் கற்றார். உயர்ந்த இலக்கிய நூல்களையும் பயின்றார். இலக்கண நுண்பொருள்களை உணர்ந்தார். இயற்கை இன்பத்தைக் கண்டார்.

பெருநாவலர் கவிகளில் காணப்படும் உயிர்நிலையில் கருத்தை ஊன்றினார். தம்மை மறந்து தாமும் அருந்தமிழ்ச் செய்யுள்களைப் பாடினார்.

'மகனறிவு தந்தை அறிவு,' 'மகனுரைக்கும் தந்தை நலத்தை—' என்பன உயர்ந்த பொன்மொழிகள். தமிழறிஞர் பலரும் நக்கீரரின் இனிய செய்யுட்களைக் கண்டனர்; உவகை பூத்தனர்; 'தந்தையை யொத்த மதி நலம் வாய்ந்தான் இவன்' எனப் போற்றினர்; புகழ்ந்தனர்.

மதுரையில், அக்காலத்தில் சங்கம் ஒன்று இருந்தது. சங்கம் எனினும் கூட்டம் எனினும் ஒன்றே. தமிழ்ப் புலவர்கள் அங்கே கூடுவர். அவர்கள் இனிய செய்யுள்களைப் பாடுவர்; அருஞ்செய்யுட்கு உரை கூறி மகிழ்வர். அரசனும் அவர்களைப் பெரிதும் மதித்து வந்தனன். அவர்களுடன் சிவபெருமான், முருகன் முதலானோரும் புலவராய் எழுந்தருளி யிருந்தார்கள் என்றால், அவர்கள் பெருமை எத்தகைத்து? தமிழாராய்ந்துகொண் டிருந்த புலவர்கள் நக்கீரரின் பெருமையை உணர்ந்தனர். அவரை அழைத்துத் தம்முள் ஒருவராகச் சேர்த்துக் கொண்டனர்.

அக்காலத்தில் நக்கீரருடன் புலவர் நாற்பத்தொன்பதின்மர் இருந்தனர். அவர்கள்

தம்முள் ஒரு தலைவரைத் தேர்ந்தெடுத்துக் கொள்ளுதல் வழக்கம். தலைவரைத் தேரும் காலம் வந்தது. அப்போது, நக்கீரரது தமிழறிவின் பெருமையை யாவரும் உணர்ந்திருந்தனர். ஆதலின், வேறுபாடு இல்லாத உள்ளத்தினை உடைய அவர்கள் தகுதி யறிந்து தலைமைப் பெருமையை நக்கீரருக்கே தந்தனர். நக்கீரர், சங்கப் புலவரா யிருந்தார். இப்பொழுது சங்கத் தலைவராயினர்.

II

உரை கண்ட உயர்வு

பாண்டி நாட்டில் மழைவளம் குறைந்தது. பஞ்சம் தஞ்சம் புகுந்தது. மக்களும் மாக்களும் வாடினர். அரசன் துயருற்றான். செழித்துள்ள நாடு நோக்கி யாவரும் சென்றனர். புலவரும் அவ்வாறு பல நாடுகளுக்குச் செல்லவேண்டியவ வரானார். ஆகவே, சங்கத்துப் புலவரும் வேறிடம் புகுந்தனர்.

பன்னிரண்டு ஆண்டுகள் கடந்தன. மழை, மீண்டும் பெய்தது. பசும்பயிர் தலைக் காட்டிற்று. தடங்கள் தண்ணீர் நிறைந்து விளங்கின. நாடு குளிர்ந்தது. சென்ற மக்கள் மீண்டும் வந்து குடி புகுந்தனர். அரசன், நூல் வல்ல புலவர்களைக் கொண்டு வருமாறு அமைச்சருக்குக் கட்டளை இட்டான். இலக்கிய அறிவு மிகுந்தவரும் இலக்

கண வல்லுநரும் வந்தனர். தமிழ் இலக்கணத்தில் எழுத்ததிகாரம் என்பது, எழுத்தின் இலக்கணத்தைக் கூறுவது. சொல்லதிகாரம் என்பது எழுத்தினலாகிய சொல்லின் அமைதியைச் சொல்லுவது. பொருளதிகாரம் என்பது சொற்பொருளைப் பலவகையால் விளக்குவது. முதலிரண்டு இலக்கணங்களாகிய எழுத்தும் சொல்லும் அறிந்தவர்களையே அமைச்சர் வருவித்தனர். "பொருளிலக்கணம் அறிந்தாரைக் காண்கிலேம்" என்று கூறினர்.

என்னே மன்னன் துன்பம்! நாட்டை இழந்தாலும் அங்ஙனம் வருந்த மாட்டான். "என்ன செய்வேன்! என் தமிழன்னை பொருளிலக்கணம் இல்லாதிருப்பாளோ? என் அன்னையின் உயர் பொருளாகிய உயிர்ப்பொருள் அல்லவா பொருளிலக்கணம்! மதுரையில் எழுந்தருளும் இறைவா! தமிழ்த் தலைவா! யாது செய்வேன்? நீயே இக்குறையைப் போக்க வேண்டும்" என்று மனம் கசிந்தான். மதுரைச் சொக்கநாதர் திருக்கோயிலுட் புகுந்து அப்பெருமானை வணங்கினன்.

இறைவன் பெருமையை என்னென்பது! அரசனின் துன்பம் ஒழுங்கானதே என்று இறைவன் கருதினன்; தானே பொருளிலக்கணத்தை எழுதத் தொடங்கினன். 'அன்பின்' என்று

தொடங்கி அறுபது சிறிய செய்யுட்களை எழுதினான். ஒவ்வொரு செய்யுளும் சூத்திரம் என்று சொல்லப்படும். அதற்குக் களவியல் என்றுபெயர். மூன்று செப்புத் தகட்டில் அறுபது செய்யுட்களையும் (நூற்பா-சூத்திரம்) எழுதித் தன் இருக்கையின் முன் வைத்தார்.

செப்பிதழ்கள் குருக்கள் கையில் அகப்பட்டன. உண்மைஉணர்ந்த அவர், அவற்றை அரசன்பாற் சேர்ப்பித்தார். மன்னன் மனம் எவ்வாறு மகிழ்ந்திருக்கும்! மகிழ்ச்சி சொல்லின் எல்லையைத் தாண்டியது! தன் அரசிருக்கையினின்று எழுந்தான். ஏடுகளுடன் நக்கீரர் தலைமையிற் கூடி இருந்த சங்கப்புலவர் கூட்டத்தை நோக்கி விரைந்து சென்றனன். சென்று அவர்கள் கையில் தந்து, "அறிஞரீர்! இவை எம்பிரான் அருளியவை, உரை வகுத்தல் வேண்டும்" என்றனன். மாணவர்களே! அரசனின் தமிழ் அன்பைக் கவனியுங்கள்! இவ்வாறு அரசரும் தம்கருத்தை வைத்தாலன்றோ மொழிகள் சிறக்கும்!உயர்வடையும்.

மன்னன் தந்த செப்பிதழ்களி லுள்ளவற்றை யாவரும் எழுதிக்கொண்டனர். ஒவ்வொருவரும் உரை எழுதினர். யாருரையைக் கொள்ளுவது? எவருரையைத் தள்ளுவது?

இந்தச் சிக்கலை எவர் மூலம் தீர்த்துக்கொள்ளலாம்? புலவர்கள், தங்களுக்கு ஒரு காரணிகன் வேண்டும் எனக் கருதினர். காரணிகன் என் போன் நடுநிலைமை மேற்கொண்டு தீர்ப்பு வழங்குவோன். இவர்களினும் சிறந்தார் வேறொருவர் இல்லை. அவ்வாறிருக்கக் காரணிகனை எங்குத் தேடுவது? அரசனும் மனம் வருந்தினான். புலவர்களுக்கு 'யான் காரணிகனை எங்குச் சென்று தேடுவேன்?' என்றான். அடுத்து, ஓர் எண்ணம் அவனுக்கு உண்டாயிற்று. 'களவியல் தந்தவன் கடவுள். அவனே காரணிகனையும் தருவன். அவனை வேண்டுவோம்' என்று எண்ணிக் கோவில் புகுந்து வரம் கிடந்தான்.

இடை யாமத்தில், மன்னன் கனவில் நனவே போலப் பின் வருமாறு எம்பிரான் உரைத்தனன். "அரசனே! மனம் வருந்தற்க. இவ்வூரில் உப்பூரிகுடி கிழான் என்றொருவன் உளன். அவன் மகன் உருத்திரசன்மன், ஐந்து வயதினன்; ஊமைப்பிள்ளை. அவனைக் கொண்டு வந்து சங்கப் பலகையின்மேல் இருத்தி உரைப் பொருளை உரைப்பீர்களாக. அவன் உண்மையான உரையைக் கேட்ட போழ்து மெய்ம்மயிர் பொடித்துக் கண்ணீர் ஒழுக இருப்பன். அவ்வாறிருக்கும் நிலைமை பெற்ற உரையை நல்லுரை எனக் கொள்க." அரசனும் மகிழ்ந்தான்.

மறுநாள், எம்பிரான் சொன்னவாறே, உருத்திரசன்மனைப் பலகையில் ஏற்றினர். யாவரும் உரை கூறியபோதெல்லாம் உருத்திரசன்மன் வாளா இருந்தனன். மருதனிளநாகனார் என்பவர் உரை கூறியபோது ஓரோரிடத்தில் மெய்ம் மயிர் பொடிக்க இருந்தனன். நக்கீரனார், அடுத்துத் தாம் எழுதிய உரையைப் படித்தார். ஒவ்வொரு சொல்லையும் உணர்ச்சி மிகக் கேட்டனன் உருத்திரசன்மன். ஆதலின், நக்கீரர் உரையே மெய்யுரை என்று போற்றப்பட்டது.

அதுகாறும் நக்கீரர் பல செய்யுள்களைப் பாடி இயற்புலவர் என்ற பெருஞ் சிறப்பைப் பெற்றிருந்தார். இப்பொழுது உரை எழுதி உயர்வு அடைந்தார். கடவுளும் அவர் உரையில் ஈடுபட்டார். உரையாசிரியர் என்ற உயர்வும் வந்தது. நக்கீரரின் சிறப்பே சிறப்பு! கல்வியின் பெருமையே பெருமை!!

III

கொண்டானை அடக்கல்

மதுரையில் ஒரு புறம் வடமொழிப் புலவரும் வந்து சேர்ந்தனர். அவரிடத்தில் வடமொழியைப் பலர் கற்றனர். அவருள் ஒருவர் கொண்டான் என்னும் பெயருடையவர். இவர் வேட்கோவர் குலத்துப் பிறந்தவர். இவருக்கு வடமொழியைக் கற்க வேண்டும் என்ற ஆவ

லுண்டாயிற்று. ஆதலின் அம்மொழியைக் கற்ருர். படித்த அவருக்கு அம்மொழியில் அளவிறந்த அன்பு உண்டாகத் தொடங்கியது. எத்தகைய அன்பு? தம் தாய்மொழியின் பெருமையையும் மறக்கும் அளவில் அவர் வடமொழியிடத்தில் அன்பு செலுத்தினுர். தம் அன்பை வெளிப்படுத்த ஆசைகொண்டார்.

பறை ஒன்றைக் கழுத்தில் கட்டிக்கொண்டார். இரண்டு தடிக் குச்சிகளைக் கையில் எடுத்துக் கொண்டார். யார்? கொண்டான் என்ற குயப் புலவர். அடுத்து என்ன செய்தார்? சாலைவழி வந்தார்; கைத்தடி கொண்டு பறையை அடித்தார். 'டும், டும்' என்ற ஒலி எங்கும் பரவிற்று. வழியே செல்வோர், கொண்டான் ஏன் பறை அடிக்கின்ருர், கேட்போம் என எண்ணி நின்றனர். அக் கூட்டத்தைப் பார்த்து, அவர் 'ஆரியம் நன்று; தமிழ் தீது' என்று கத்தினுர்.

"என்ன இது! கொண்டானுக்குப் புத்தி மாறிவிட்டதோ? அறிவு அழிந்து விட்டதோ? தமிழ், தாய்மொழி என்பதை மறந்தாரே! ஒழுங்கற்ற முறையில் பேசுகின்ருரே!" என்றெல்லாம் பலர் வருந்தினர். சங்கப் புலவர்பால் இதனை உரைப்போம் எனச் சிலர் விரைந்தோடினர்.

தமிழ்ச் சங்கத்தில், நக்கீரர் தலைவராக அமர்ந்திருக்கின்ருர். புலவர் பலர் நூல்களை

ஆராய்ந்துகொண் டிருந்தனர். அவ்வமயத்தில் கொண்டானும் தமிழ்ச் சங்கம் இருக்கும் சாலையை அனடகின்ருர். அவருடைய கொடுஞ் சொற்களைச் சொல்லுவோம் என்று முன்னேடி வந்தவர், சங்க மண்டபத்தினுள் புகுந்தனர். கொண்டான் கூறுவதை வாய் புதைத்துக் கை கட்டி நின்று கூறினர்.

புலவர் யாவரும் கேட்டனர். சினம் சிறிதும் கொண்டிலர். குணம் என்ற குன்றேறி நின்றவர் அப் பெருந்தகையினர். குடிப்பிறப்பின் பெருமையை வெகுளி ஒழிக்கும் என்றுணர்ந்த மாண்பினர் அவர். ஆதலின் அவர் அடங்கி நின்றனர். தலைவராக இருந்த புலவராகிய நக்கீரரின் திருமுகத்தை நோக்கினர்.

அவாவும், அச்சமும் அறவே அழிய நின்றவர் அருந்தமிழ்க் கவிஞர்; ஆதலின் ஒன்றினையும் உரைக்கவில்லை. இதற்குள் கொண்டான் சங்கத்தின் முன்னர் வந்து நின்றுகொண்டார். ஒலி மிகுதியாக உண்டாகும்படி பறையைக் கொட்டினுர். "தமிழ் தீது! ஆரியம் நன்று" என்று முழக்கினுர். இவ்வளவிலேயே இதனை விடுத்தல் தக்கதன்று என்று புலவர் கருதித் தம் இருக்கையினின்றும் எழுந்தார். மற்றவர் யாவரும் எழுந்தனர். நக்கீரர் வெளிப்புறத்தை நோக்கி நடக்கலுற்ருர். யாவரும் பின்வந்தனர்.

வாயிற்படியில் நின்று, கொண்டானைக் கூவினார். "என்ன தொண்டு ஆற்றுகின்றீர்?" என்றார் புலவர் தலைவர். "யாமறிந்த மொழிகளில் ஆரிய மொழியாகிய வடமொழியே உயர்ந்தது எனக் கண்டோம். ஆதலின் அதனை யாவருக்கும் அறிவிக்கின்றோம்" எனத் தருக்கி உரைத்தார் பறைகொட்டும் புலவர். "நீவிர் பறை சாற்றுவது ஒன்று; இப்போது கூறுவது ஒன்று; வேறுபாடு ஏன்?" என்றார் தலைவர். "எவ்வாறு சொல்லும்!" என்றார் குயப்புலவர். "தமிழ் தீமை நிறைந்தது. ஆரியமே சிறந்தது" எனும் பொருள்படச் சொல்லிக்கொண்டு வருகின்றீர். அவ்வாறு சொல்லாமல் வடமொழியை மட்டும் புகழ்கின்றேம் என்கிறீரே?" என்றார் நக்கீரனார்.

கொண்டான் சிறிது தலையைத் தூக்கினார். கால்களை நன்கு ஊன்றிக்கொண்டார். மார்பினை அகற்றிக்கொண்டார். சிறிது சிரித்துக்கொண்டார். "நன்று, யாம் கூறுவோம். வடமொழியின் பெருமையை யாம் உணர்ந்தோம். அதனுடன் சமமாகவும் நிற்கும் பெருமை தமிழ்க்கில்லை என உறுதியாகக் கூறுவோம். ஆதலாலே, இவ்வாறு கூறுகின்றோம்" என்று வருவதை அறியாது கொடுஞ் சொற்களைக் கூறினார்.

நக்கீரர், கொண்டான்பால் அன்பு வைத்தார். தமிழ் மகன் என்பதை அவர் நன்கறிவார். ஆயினும் அவர் அறியாமைக்கு வருந்தினார். நன்மொழி கூறித் திருத்த முயன்றார். "ஐய! கோவே! வேட்கோவர் தலைவரே! வடமொழி என்பதன் பொருள் அறிவீரோ?" என்றார். "ஆம். நன்றாக அறிவேன், வடக்கிலிருந்து வந்த மொழி என்பது அதன் பொருள்" என்றார் அவர்.

நக்; "நன்று! நும் நாட்டு மொழி யாது?"

கொண்: "தமிழ்!"

நக்: "வடமொழியை முதலில் கற்றீரா? அல்லது தமிழை முதலில் அறிந்தீரா?"

கொண்: தமிழையே அறிந்தேன்; அதனால் தமிழையே உயர்ந்தது என்று யான் எண்ண வேண்டுமோ?"

நக்: "நன்று சொன்னீர்! நும்மைப் பெற்றமையாலேயே நும் தாய்க்குப் பெருமை கொடு என்றுரைத்தால் நீவிர் ஏற்றுக்கொள்வீரா? மறுப்பீரா?"

கொண்: "இவற்றையெல்லாம் யாம் கேட்டுக் கொண்டிருக்க மாட்டோம். ஆரியம் நன்று; தமிழ் தீது"

என்று சொல்லிப், பறை அடிக்கத் தொடங்கினார்.

'இன்சொல் இனிப் பயன் தாராது' என்று அறிந்தார் கீரர். கொண்டானைத்

திருத்தாது விடவும் அவருக்கு மனமில்லை. ஆதலால் வன்சொல் கூறியேனும் திருத்த விரும்பினர். " ஆரியத்தில் அழுந்திய புலவரே! தாய்மொழியைக் குறைகூறும் ஒருவரே! கேளும். இதுவரை நீர் வாழச் சிலவற்றைக் கூறினேம். நீரோ ஏற்றுக்கொள்ளவில்லை. என் செய்வது! நும் வினைப்பயனை யார் அறிவார்!..." என்று கூறிக்கொண்டிருந்தார். அவர் சொல்லி முடிப்பதன் முன் "நும் வார்த்தையைக் கேட்டுக்கொண்டிருக்க எனக்கு விருப்பம் இல்லை. நீர் விரும்புவதைச் செய்யும்" என்றுரைத்து, கொண்டான் பறைகொட்டினன்.

சுடுசொல்லும் பயன் தந்திலது. 'கொட்டினல் தேள், கொட்டாவிட்டால் பிள்ளைப்பூச்சி' என்பது பழமொழி. ஆதலின், கொண்டானை உணரவைக்கவேண்டும் என்று நக்கீரர் எண்ணினர். "ஏ, கொண்டானே! இதுவரை பலவழியாலும் நல்லவற்றைச் சொன்னேன். வீணே நம் தமிழன்னையைக் குறை கூறினீர்! வடமொழியை உயர்த்தினீர். அதுபற்றி எமக்குக் கவலை இல்லை. தமிழாகிய நம் தாய் மொழியைக் குற்றம் சொன்னீர். ஆதலால் எம்மொழி நும்மால் பாராட்டப்பட்டதோ அம் மொழியாலேயே நும்மைக் கொல்லுவோம்" என்றுரைத்து,

"முரணில் பொதியில் முதற்புத்தேள் வாழி
பரண கபிலரும் வாழி — அரணியல்
ஆனந்த வேட்கையான் வேட்கோக் குயக்கொண்டான்
ஆனந்தம் சேர்கசுவா கா"—

[முரண் - மாறுபாடு; பொதியில் - பொதியமலை; முதற்புத்தேள் - அகத்தியர்; ஆனந்தம் சேர்க - இறக்க.]

என்ற செய்யுளைக் கூறினார்.

வீரத்துடன் விழித்துக் கொண்டிருந்த கொண்டான் கண்கள் தாமே மூடின! பறை அடிக்க எழுந்த கைகள் அயர்ந்து வீழ்ந்தன; நிமிர்ந்த அவருடலைத் தாங்கிக் கொண்டிருந்த கால்கள் தள்ளாடின; பறை ஒருபுறம் ஆக, அடிக்குங் கோல்கள் மறுபுறம் ஆக, கால் துவள, உடல் வளைய, உயிர் அற்றுக் கீழே வீழ்ந்தார். "ஆரியம் நன்று; தமிழ் தீது" என்ற ஒலியும் அடங்கிற்று.

கூட்டமாகக் கூடிநின்ற பலரும் இதனைக் கண்டார்கள். "கொண்டானுயிரைத் தென்னவன் (யமன்) கொண்டான்; இனி ஒன்றும் சொல்லமாட்டான்" என்றனர் சிலர்; "தவறான வழிச்செல்வோர் இவ்வாறுதான் ஆவர்" என்றனர் சிலர். இங்கு, இவரிறந்ததை அவர் உறவின் முறையார்க்குக் கூறுவதற்காகச் சிலர் ஓடினர்.

கொண்டானின் அன்னையும் அப்பனும் மற்றவரும் வாயிலும் வயிற்றிலும் அடித்துக்

கொண்டு ஓடி வந்தனர். "ஐயோ, இறந்தாயோ! நம் தாய் மொழியைக் குறை கூருதே என்ருேமே! கேட்டாயில்லையே! நாங்களன்ரே இப்போது வருந்துகின்ருேம்" என்று வாய் விட்டலறினர். புலவர் குழாத்தை (கூட்டத்தை) நோக்கி ஓடினர். நக்கீரருடைய காலில் விழுந்து, எவ்வாறேனும் தம்மவனை உயிர் பிழைத்தெழுமாறு செய்யவேண்டும் என்று கேட்டுக்கொண்டனர்.

நக்கீரர், "நன்று! வருந்தாதீர். எமக்கு அவரிடத்தில் எவ்வகை வருத்தமும் இல்லை. நன்றியறியாது இருக்கின்ருரே எனத்தான் வருந்துகின்ருேம். இனியேனும் திருத்தமுற்ற அறிவுடன் இருக்கச் செய்க. அவ்வளவே யாம் விரும்புவது" என்று கூறி,

"ஆரியம்நன்று தமிழ்தீ(து) என உரைத்த
காரியத்தாற் காலக்கோட் பட்டானைச்—சீரிய
அந்தண் பொதியிலகத்தியனுராணையாற்
செந்தமிழே தீர்க்கசுவா கா"—

[காலக்கோட்படல்—எமனுல் கொள்ளப்படல், இறத்தல்]

எனும் பாவினைப் பாடினுர்.

கீழே கிடந்த தலை நிமிர்ந்தது. துவண்ட உடல் அசைந்தது. வளைந்த கால்கள் நிமிர்ந் தன. மூடின கண்கள் திறந்தன. ஒட்டிய இதழ்கள் அசைந்தன. விறைத்த கைகள் புரண்டன. வீழ்ந்து கிடந்தவர் எழுந்திருந்தார்;

இருந்தவர் எழுந்து நின்றார்; பறையைக் கண்டார். தொலைவில் கிடந்த குருந்தடிகளைக் கையில் கொண்டு பறையை அடித்து, "ஆரிய..." என்று பழைய பல்லவியைப் பாடத் தொடங்கினார்.

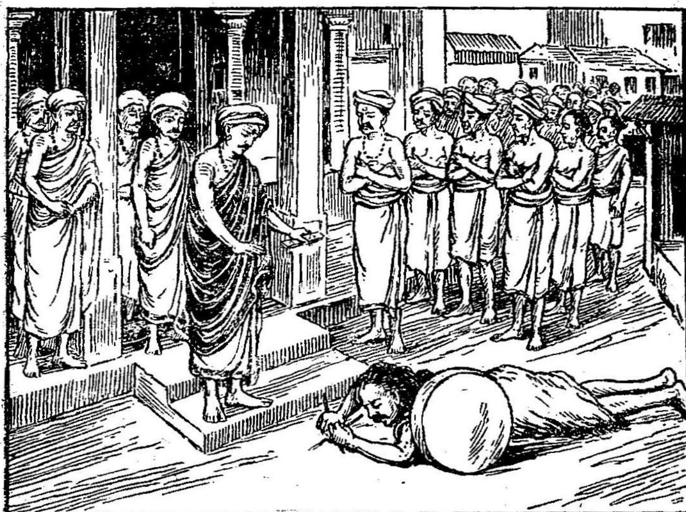
இதுவரை உயிர்பிழைத் தெழும் அவரைக் கண்டுகொண் டிருந்தனர் அவர் உறவினர். மீண்டும் பழைய செயலையே செய்ய முற்படுதலை இப்போது அறிந்தனர். இச் செயலே முன்னர் அவர் உயிரைப் போக்கியது. அதனை அவர் அறியவில்லை. ஆதலின் அவர் உறவினர் விரைந்து அவரிருக்கும் இடத்திற்கு ஓடினர்; அழுத்தமாக அவர் வாயினை மூடினர்; 'அச் சொற்களைச் சொல்லாதே!' என்றனர்.

கொண்டான், 'ஏன்?' என்றார் ;விழிக்கின்றார். நக்கீரருடன் தான் பேசிக்கொண்டிருந்தது அவர் நினைவுக்கு வந்தது. பின் என்ன நடந்தது என்பதையே அறியாதிருந்தார். உறவினர்களைக் காணவே, ஏதோ நடந்திருக்க வேண்டும் என்று ஊகிக்கின்றார்.

'ஏன் என்று கேட்கிறாய்? உன்னையே நீ எண்ணிப் பார். நின்றிருந்த நீ, ஏன் கீழே கிடந்தாய்? ஒன்றும் தெரியவில்லையா? உன் முன் நிற்கும் இத் தமிழ்க் கடவுளைக் காண்பாயாக. இவரே உனக்கு உயிர் கொடுத்தவர். இவர் திருவடிகளை முதலில் வணங்கு ; பறையை அப்புறப்படுத்து ; குறுந்தடிகளை வேற்றிடத்தில்

வீசு; வீண் சொற்களை இனியேனும் சொல்லாதே' என்றனர் உறவோர்.

கொண்டான் யாவற்றையும் அறிந்தார். தான் செய்தது தவறு என உணர்ந்தார். தம்மைக் கொன்றவர் மீண்டும் உயிர் தந்தார் என்பதை அறிந்த காலத்தில், அவருக்கு நக்கீரர் பால்

அன்பு வளரலாயிற்று; கண்கள் நீரைப் பெருக்கின; உடலினை மண்மேல் கிடத்தினார்; தலைமேல் கைகளைக் கூப்பினார்; 'அன்புக் கிருப்பிடமே! அடியேன் செய்த பிழையை மன்னிக்க வேண்டும்' என்று கூறி, வாய் பொத்தி அடக்கமாக எழுந்து நின்றார்.

பறையினைத் தொட்டுப் பார்த்தார். கையி லிருந்த அடிக்கும் தடிகளால் பறையை ஓங்கி அடித்தார். கேட்போர் காது செவிடுபடும்படி, "ஆரியம் தீது! தமிழ் நன்று!" என்று கூறினார். நக்கீரர் உடனே, 'வேண்டா' எனக் கை அசைத் தார். "கொண்டானே! எம் அன்பைக் கொண் டோனே! வேண்டா. அவ்வாறும் கூறுதே. அம் மொழியும் வாழட்டும். நம்மொழியும் வாழ்க. பிற ரைக் குறை கூறுவது நமக்கு அடாத செய லாகும். தாய்மொழியில் நின் அன்பு குறைவின்றி இருந்தாற் போதுமானது" என்று சொல்லிச் சங்கத்தை அடைந்தார்.

மாணவர்களே! புலவரின் வன்மையைக் கண்டீர்களா! கொல்லும் வன்மையும் பிழைக்க வைக்கும் வன்மையும் அறிவுடையோர்க் குண் டென்பது புலப்படுகின்றதன்றோ?

IV

குற்றம் குற்றமே!

நக்கீரர்காலத் திருந்த பாண்டிய மன்னன் **சண்பகமாறன்** எனப்படுவான். சொக்கநாதக் கட வுளுக்குச் சண்பகமாலை அணிந்து வந்தமையால் இப்பெயர் பெற்றான். இவன் வேனில் காலத்தில் மலர்ச்சோலை சென்று உலாவுவது வழக்கம். அக் காலத்துப் பெருங்கோப் பெண்டும் (பட்டமகிஷி)

உடனிருப்பள். ஒருநாள் நறுமணம் வீசிற்று. நறுமணம் வந்தது எவ்வாறு என மன்னன் எண்ணினான். சுற்றிலும் அத்தகைய மணத்திற்குக் காரணமாக மலர் ஒன்றும் இல்லை. அவன் பட்டத்தரசி மட்டும் தலைமயிரை ஆற்றிக்கொண்டிருந்தாள். இந்தக் கூந்தலிலிருந்துதான் மணம் வந்ததோ என்று ஐயுற்றான். ஆனால், அவள் மலர் ஒன்றும் சூடிக்கொண்டிருக்கவில்லை. ஆகவே, கூந்தலுக்கே இயற்கையாக மணம் இருக்கவேண்டும் என ஊகித்தான். அதன் உண்மையை அறிய ஆவல் கொண்டான்.

மறுநாள், 'தன் மனத்தில் உள்ளதைக் கூறுவோர், இப் பொற்கிழியைக் கொண்டு போகலாம்,' என்று சொல்லி, ஒரு பொற்கிழியைத் தூக்குவித்தான். ஆயிரம் பொன் அடங்கிய முடிச்சு இங்கே பொற்கிழி எனப்பட்டது. பல புலவரும் பல செய்யுள்களை எழுதி மன்னனுக்குக் காட்டினர். மன்னன் கருத்தினுக்கு யாதும் ஒத்துவரவில்லை.

சொக்கநாதரை வணங்கித் திருக்கோயில் தொண்டு செய்து வாழ்ந்தவன் தருமி என்பவன். அவன் மணம் ஆகாதவன். மணம் செய்து கொள்ளவேண்டும் எனும் விழைவு உள்ளவன். ஆதலின், அங்கயற்கண்ணி பங்கரை அடைந்தான்.

"எங்கும் நிறைந்த எம் தலைவரே ! உமக்குப் பாண்டிய னுள்ளம் தெரியாதா? அவன் கருத் தறிந்து ஒரு செய்யுளை எழுதித்தரல் வேண்டுகின் றேன். அவ்வாறு செய்யின், நான், கிழியிலுள்ள ஆயிரம் பொன்னையும் அடைந்து மணம் செய்து கொள்ள முடியும்" என்று கூறி வணங்கினன்.

இல்லற வழி நிற்கத் தருமி விழைவதை இறைவனும் விரும்பினன். ஆதலின், "கொங்கு தேர் வாழ்க்கை" என்ற தொடக்கமுடைய செய்யுளை எழுதிக் கொடுத்தனன். கொண்ட தருமி, அரசனை அடைந்து காட்டினன். கருத்தொத்து இருத் தலைக் கண்ட மாறன் மகிழ்ந்து, 'கிழியைக் கொண்டு போக' என்று உத்தரவு இட்டான்.

பூரித்த தொண்டன் கிழியை எடுக்க நெருங்கு கின்ருன். 'நில் நில், கிழியைத் தொடாதே ! நின் செய்யுள் குற்றமுடையது. சொற் குற்றம் ஒன்று மில்லை ; பொருட்குற்றம் இருக்கின்றது' என்று சொல்லித் தடுத்தார் கீரர்.

தருமி பொருமினன். 'கைக்கெட்டியது வாய்க்கெட்டவில்லையே' என வருந்தினன். 'ஆண்டவன்பாற் சென்று கூறுவேன்' என்று கோயிலை அடைந்தான். "சுந்தர ! ஆலமுண்ட கந்தர ! வேத மந்திர ! என்ன ஒழுங்கு? கீரன் றும் கவியில் குற்றம் காட்டினன். பொருட்குற்றம்

உண்டு என்று கிழியைத் தர மறுத்தான். நும் பெருமைதான் என்ன? இதுவோ எனக்கு அருள் புரியும் வழி!" என்று சொல்லி வருந்தினன்.

பிறர் உடன் வர, சொக்கநாதனே, புலவர் போல் தோற்றம் கொண்டு சங்கத்தைச் சார்ந்தான். புலவர்கள் முன்னர் நின்ருன். 'என் கவிக்குக் குற்றம் கூறினுர் யார்?' என்று வினவினன். 'யான் கூறினேன்' என்ருர் கீரர்.

புலவர் :—என்ன குற்றம்?

கீரர் :—கூந்தலுக்குச் செயற்கை மணம் உண்டு; இயற்கை மணம் இல்லை. நும் செய்யுள் இயற்கை மணம் உண்டு என்கின்றது. ஆதலின் பொருளால் குற்றப்பட்டது.

புலவர்:-உயர்ந்த பெண்கள் கூந்தலுக்கு இயற்கை மணம் உண்டென்பதை அறியீரோ?

கீரர் :—இல்லை. இயற்கை மணம் கூந்தலுக்கு இல்லை.

புலவர் :—தெய்வப் பெண்கள் கூந்தலுக்காவது இயற்கை மணம் உண்டோ?

கீரர் :—இல்லை.

புலவர் :—நீர் வழிபடும் பரமனருகில் எழுந்தருளி இருக்கும் ஞானப் பூங்கோதை அம்மையின் கூந்தலுக்கும் இயற்கை மணம் இன்ருே?

கீரர் :—அதுவும் அவ்வாறே.

வந்த புலவராகிய ஆண்டவன் தன் நுதல் விழியினைச் சிறிது திறந்து காட்டினன். "நின் உடம்பெல்லாம் கண்களாயினும் நின் செய்யுள் குற்றமுடையதே. குற்றங் குற்றமே!" என்றார் கீரர். சிவன் விழி கான்ற அனல் அவரைத் துன் புறுத்த அவர் அருகிருந்த பொற்றாமரை வாவியில் விழுந்து வருந்தினார். இறைவன் மறைந்தனன்.

சங்கப்புலவர் கீரரின் துன்பத்தைக் காண வருந்தினர். பெருமானை வணங்கி வேண்டினர். கற்றாருக்கு ஆவன புரியும் இறைவன் மனம் அன்பு நிறைந்தது. ஆதலின், தாமே முற்பட்டுக் கீரனைக் கரையேற்றினார். கீரர் உடம் பெல்லாம் வெந்து வெப்புப்புண் உண்டாய் விட்டது. ஆண்டவன், "நக்கீர! கைலைக்கு வா, நின்னுடற் புண்ணைப் போக்குவோம்" என்று கூறி மறைந்தார்.

V

முருகாற்றுப் படை மொழிதல்

நுதற்கடவுள் நெற்றிக்கண் கொடிய அனலை வெளியிட்டது என்று முன் சொன்னோமல்லவா? அச்சூடு தாங்காமல் நக்கீரர் பொற்றாமரை வாவியில் புகுந்தார். சிவபெருமான் கரையேற்றக் கரை சேர்ந்தார். ஆனால் வெப்புநோய் புலவரை

வாட்டத் தொடங்கியது. இந்நோயை நீக்குதற் காகவே 'கைலை வா' எனக் கடவுள் கட்டளை இட்டார்.

கைலை செல்ல வேண்டும் எனின், மதுரையை விட்டுப் பிரிதல் வேண்டும். தமிழ்ச் சங்கத்தை விட்டு நீங்கவேண்டும். தமிழ்ப் புலவர் களினின்றும் பிரிதல் வேண்டும். என்றும் வணங்கி வந்த சொக்கநாதர் திருவடிகளைப் பின்னர்க் காணல் இயலாது. காணும் கடவுளாய்த் தமிழ்க்கு உறையுளாய் எழுந்தருளியிருந்த பாண்டி மன்னன் தொடர்பும் இல்லாது நீங்கும். இவ்வாறெல்லாம் பல எண்ணிப் புலவர் வருந்தி னார். ஆண்டவன் கட்டளையை எவர் மீறுவர் ?

தம் பிரிவை யாவரிடமும் சொல்லிக் கொண்டார் புலவர். எல்லோரும் மனம் கசிந்தனர். மன்னன் அழுதுகொண்டு நின்றான். மக்களைப் பற்றிக் கூறுவானேன்? நக்கீரர் கண்கள், இரண்டு அருவிகளாக நீரைச் சொரிந்தன.

பாண்டிநாட்டெல்லையை நீங்கினார். கைலை யைக் காணும் எண்ணத்துடன் வடக்கு நோக்கி நடந்தார். புலவருள்ளம் உலகத் துயரை எண் ணவில்லை. 'என்று இனிக் கைலை காண்போம்? என்று கைலை நாதன் அருள் கிடைக்கும்?' என்றே எண்ணிக்கொண்டு சென்றார்.

ஒரு மலைச்சாரல் அவர் கண் முன்னர்த் தோன்றியது. அங்கு அடைந்த புலவர், ஒரு பெரிய ஆலமரத்தினைக் கண்டார். அதன் நிழலில் ஒரு பெருந் தாடகம் இருந்தது. நீரினையும் நிழலினையும் கண்ட புலவர்க்கு ஓர் எண்ணம் உண்டாயிற்று. கடவுளை வழிபடுதற்குத் தக்க இடம் என அதனை எண்ணி, இறைவனை எண்ணும் உள்ளத்தோடு அமர்ந்தார்.

அங்கிருந்த ஆலமரத்திலும் அதன் கீழிருந்த குளத்திலும் ஒரு புதுமை உண்டு. ஆலமரத்திலிருந்து விழும் இலை மண்மேல் வீழ்ந்தால் பறவையாகிப் பறந்து செல்லும். தடத்து நீரில் விழுந்தால் மீனாகி நீந்திச் செல்லும். கீரர், இறை எண்ணத்துடன் இருந்தபோது ஓர் இலை நீரிலும் நிலத்திலும் விழுந்தது. நீரில் விழுந்த பகுதி மீனாயிற்று. நிலத்தில் விழுந்த பகுதி பறவை ஆயிற்று. இரண்டும் அவர் உள்ளத்தை இழுக்கத் தொடங்கின. இதனைக் கண்டு வியந்தார் கீரர். தம் கடவுள் வழிபாட்டைச் சிறிது மறந்தார்.

அச்சம் விளைக்கும் பூதம் ஒன்று தோன்றியது. புலவரைத் தூக்கிச் சென்றது. ஒரு மலைக் குகையில் வைத்து மறைந்தது. அவ்விடத்தில் தொள்ளாயிரத்துத் தொண்ணூற்றொன்பதின்மர் இருந்தனர். அவர்களும் நக்கீரரைப் போலவே கடவுள் வழிபாட்டில்

தவறியவர்கள். அவ்வாறு தவறியவர் ஆயிரவரைக் கொன்று உண்ணும் நோன்பினை அப்பூதம் கைக்கொண்டிருந்தது. நக்கீரருடன் அத்தொகை நிறைந்தது. ஆதலின் எல்லோரையும் கொன்று உண்ணும் எண்ணத்துடன் பூதம் வெளியிற் சென்றது.

நக்கீரர் வந்தமையாலே தாங்களும் சாவ நேர்ந்தது, என்று சொல்லி மற்றவர் வருந்தினர். நக்கீரர், தனக்கென வாழாது பிறர் நலத்தையே பெரிதும் மதிக்கும் பெரியார். ஆதலால், மற்றவர்களை வாழ வைக்க விரும்பினார். தமிழ் நாட்டுத் தனிப் பெருங் கடவுளாகிய முருகனை எண்ணினார். ஐந்து பூதங்களிடை வருந்தும் உயிரைக்காக்கும் வன்மையுடையவன் அவன்; ஆதலால், இச்சிறிய பூதத்தினிடமிருந்து மற்றவரையும் காத்தல் எளிது என்ற முடிவுக்கு வந்தார். திருமுருகாற்றுப் படை என்ற அரிய நூலை மொழிந்தார்.

முருகன் தோன்றினான். செவ்வேளின் வேல் மலையைப் பிளந்தது. பூதம் ஒழிந்தது. யாவரும் உய்ந்தனர். வெப்பு நோயால் புலவருடல் வருந்துகின்றதே எனத் தாயொத்த முருகன் வருந்தினான். 'கைலைக்கு வருக' என்ற சிவபெருமான் கட்டளையை அறிந்தான். "தென் கைலை வடகைலை என வேறு பிரித்துப்

பெருமான் கூறவில்லை. ஆதலின், தென்கைலை ஆகிய திருக்காளத்திக்குச் செல்லுக," என்று முருகன் அன்புடன் கூறினான்.

அவன் விருப்பப்படியே கீரர் காளத்தி சார்ந்தார். இறைவனை வழிபட்டார். வெப்பு நோயாகிய உடல் நோய் ஒழிந்தது. உயிர் நோயும் அகன்றது. இறை நலம் உற்றார். இன்ப வாழ்வில் திளைத்தார். என்றும் மாறாப் புகழைப் பெற்றார்.

VI

முடிவு

கணக்காயனார் மகனார் நக்கீரனார் என்று இவர் போற்றப்படுகின்றார். இவரின் சிறப்பியல்புகளைக் காணுங்கள். தந்தைக்குத் தக்க மகனாய் விளங்கினார். தந்தை தன் கடமைகளாகிய கல்வி கற்பித்தல் முதலியவற்றைச் செய்தும், எத்துணை மக்கள் சீரிய ஒழுக்கம் இல்லாது போகின்றனர். தந்தை வழி நின்று நற்பெயர் பெற்ற கீரனின் சிறப்பைச் சிந்தித்து நீங்களும் அவரைப்போல் உயர்ந்த நோக்கத்துடன் வாழுதல் வேண்டும்.

நீங்காத உழைப்பை மிகுதியாகக் கொண்டவர் கீரர். அதனாலன்றோ உருத்திரசன்மன் இவருரையே உயர்ந்தது எனக் கொண்டான். அவர் புலவர் பலரிடையிலும் சிறந்து விளங்கின

றென்றால், நீங்களும் எவ்வாறு சிறக்கவேண்டும் என்பதை எண்ணிப்பாருங்கள் !

தம் மொழியாகிய தாய் மொழியைக் குறை கூறுவதை இவர் ஏற்கவில்லை. நயமாக இவர் சொல்லும்பொழுது கடுஞ் சொல்லையே கொண் டான் கூறுகின்றார். சொல்லால் பயனில்லை என்று அறிந்தபின்னரே அவர் இறக்கப் பாடுகின்றார். கடைசி வரையிலும் பொறுமையுடனும் அடக்கத் துடனும் இருக்கும் புலவர் பெருமையைக் காணுங்கள் !

'நெற்றிக் கண்ணைக் காட்டினாலும் குற்றம் குற்றமே' என்ற இவர் மனத்துணிவு, நமக்கெல் லாம் அச்சத்தை உண்டாக்குகின்றது அன்றோ ? கடவுள் என்று அறிந்தும், தாம் முன்னர்க் கூறி யதை மறுத்து வேறு ஒன்றும் சொல்லவில்லை. 'குற்றம் குற்றமே' என்று மொழிகின்றார். இவ் வாறு துணிபு நிறைந்த மனம் நமக்கு ஒருவாறு வேண்டியதே.

தமக்கென ஒன்றையும் பெரியோர் கருதார். பிறருக்கே வாழ்நாளை ஆக்குவார் அறிஞர். ஆத லால், மற்றவர் துன்புறுகின்றாரே என்று முரு கனை எண்ணலானார்; ஆற்றுப்படை மொழிந்தார். ஆண்டவன் அடிகளை அடைந்தார். இவர் நம் மால் எக்காலத்தும் மறக்கத்தக்கவ ரல்லர்.

(2) தமிழ் மூதாட்டியார்

I

அதியமானுடன் நட்பு

வடக்கில் வேங்கட மலையையும் தெற்கே குமரியையும் எல்லையாக உடையது நம் தமிழ் நாடு. இதன்கண் ஒருபகுதி சேரநாடு. அந்நாட்டில் ஔவையார் என்ற அம்மையார் பல நூறு ஆண்டுகளுக்கு முன் பிறந்திருந்தார்.

அக்காலத்தில் ஆண்களும் பெண்களும் ஒரு சேரப் படித்திருந்தனர். இருசாராரும் சிறந்த அறிஞர்களாக விளங்கினர். குறவர்குடி மறவர் குடி முதலிய குடிகளெல்லாம் கல்வி சிறந்த பெண்பாற் புலவர்கள் வாழ்ந்தார்கள். குறமகள் இள எயினி என்பவர் மறவர் குடியினர். குயவர் மரபில் பிறந்தவர் வெண்ணிக் குயத்தியார். ஆதிமந்தியார் அரசகுலத்தினர். ஆகவே, எக்குடியிலும், நல்லறிவு பெற்றுப் பாடும் வன்மையும் கொண்ட பெண்கள் வாழ்ந்தனர். அவ்வாறே ஔவையார் என்ற அம்மையாரும் தமிழ் கற்றுப் புலமை எய்தினார். ஆடலைக் குறிக்கும் தமிழ், நாடகத் தமிழாகும். பாடலைக் குறிப்பது இசைத் தமிழ் எனப்படும். இந்த இரண்டிற்கும் இன்றியமை

யாது இருப்பது இயற்றமிழ் ஆகும். இம் மூத்தமிழினையும் அம்மையார் அழகுறக் கற்றார்.

நம் அம்மையார் விறல் (சாமர்த்தியம்) தோன்ற ஆடியும் பாடியும் விளங்கினார்; ஆதலால் விறலி என்று அழைக்கப்பட்டார் என்பர் சிலர்; இவர் முடியரசர்களையும் சிற்றரசர்களையும் பாடிப் பரிசில் பெறுவர்.

சேரநாட்டின் ஒரு பகுதியாக விளங்குவது தகடூர். தகடூரையும் அதனைச் சார்ந்த இடங்களையும் தகடூரைத் தலைநகராகக்கொண்டு ஆண்டவன், அதியமான் நெடுமானஞ்சி என்பவன். இவன் நாட்டில் குதிரைமலை சிறந்து விளங்கியது. இவன் சிறந்த வள்ளல். போரிலும் சிறந்த வீரன். மழவர்கள் எனும் ஒருவகை வீரர்களுக்குத் தலைவன். சேர அரசனுக்கு உறவினன். பனை மாலையை அடையாள மாலையாகச் சூடுபவன். இவன் முன்னோர் விண்ணுலகிலிருந்து கரும்பைக் கொண்டு வந்தனர் என்று கூறப்படுகிறது. இம் மன்னன் தாய் மொழியாம் தமிழில் மிக்க விருப்பமுடையவன். இவன் சிறப்புக்களை எல்லாம் ஔவையார் அறிந்தார். இவனைக் காண விரும்பிய மூதாட்டியார் தகடூரை அடைந்தார்.

அம்மையை எதிர்கொண்டனன் அரசன். தக்க இடத்தில் இருக்குமாறு செய்தனன்: புலமை

நிறைந்த அம்மையுடன் கலந்து உரையாடி மன்னன் மகிழ்ந்தான். பின், 'நும் நாட்டில் சண்டை இடும் வீரர் இருக்கிறரோ?' என்று அதியமான் வினவினன். அதற்கு அம்மையார் 'அடிக்கும் கோலுக்கும் அஞ்சாது பாம்பு எதிர் மண்டும். அவ்வாறு, பகைவர் அம்புக்குச் சிறிதும் அஞ்சாது முன்னேறிப் போர் செய்யும் வீரர் இருக்கின்றனர். அவரே அன்றி எம் தலைவனும் இருக்கின்ருன். அவனியல்பினைக் கூறுவேன். மன்றங்களிலே கட்டப்பட்டிருக்கும் முழவு, காற்றடிக்கும்போது ஓசையை உண் டாக்கும். அவ்வொலியைப் பகைவர் போர் முரசு ஒலி என்று தவருக எண்ணி உடனே போருக்கு எழும் இயல்புடையவன்' என்று கூறினர்.

இவ்வாறு இருவரும் உரையாடி மகிழ்ந் தனர். நாள் பல கடந்தன. பன்னுள் பழக் கத்தால் அதியமானின் வீரச் சிறப்பை அம்மை யார் அறிந்தார். தாம் அறிந்தவாறே அரசனைப் புகழ்ந்தார். பகைவர்களை அறிவுறுத்துபவராக, "பகைவர்களே! நான் கூறுவதை எண்ணுங்கள். எளிமையாக வென்றுவிடலாம் என்ற எண்ணத் துடன் என் தலைவனுகிய அதியமானுடன் போர்க்களம் புகாதீர்கள். என் தலைவன் வன்மையைக் கூறுகின்றேன். ஒரு நாளைக்கு எட்டுத் தேர்களைச் செய்யும் ஆற்றல் ஒரு தச்ச

னுக்குண்டு. அத்தகையவன் ஒரு மாதம் முழுவதும் உழைத்துத் தேர்க்கால் ஒன்றைச் செய்தான். ஆகவே 240 தேர்களைச் செய்து முடிக்கும் காலத்தில் ஒரு சக்கரத்தின் ஒரு சிறு பகுதி ஆகிய தேர்க்காலினைச் செய்தான் என்றால், அத்தேர்க்காலின் வன்மையைப் பற்றிக் கூறல் வேண்டுமோ. அவ்வாறே ஒரு தலைவனாகிய அதியமான் இருக்கின்றான்" என்றார்.

மற்றொரு முறை, "காந்தள், குளவி முதலிய மலர்கள் கமழும் இடம் மலைச்சாரல். அங்குள்ள குகைகளில் புலிகள் வாழ்கின்றன. அப்புலிகள் வெகுண்டால் எதிர் நிற்கும் மான் கூட்டம் உண்டோ? அலரவன் இல்லா இராக்காலத்தில் இருள் நிறைந்து நிற்கின்றது. ஞாயிறு எழுந்தால் இவ்விருட் கூட்டம் எதிர் நிற்குமோ? வண்டியில் பண்டம் நிரம்பிக் கிடக்கின்றது. அதனால், பார் அச்சுமரத்தோடு தாக்குகின்றது. இந்த நிலைமையில், சுமையைச் சிறிதும் மதியாது சாலையில் நிறைந்துள்ள மணல் பரக்கவும் இடையில் அகப்படும் கற்கள் பிளக்கவும் பகடுகள் செல்லுகின்றன; இப் பகடுகளால் போதற்கரிய துறையுமுண்டோ? இல்லை. அவ்வாறே, அதியமானே! நீ போர்க்களம் புகுந்தால் நின்னோடு நிற்கும் ஆற்றல் வாய்ந்த அரசர் யாரும் இல்லை"

என்று அதியமானின் உண்மை வீரத்தை எடுத்தியம்பினர்.

தம்மைப் புகழ்ந்து பாடும் புலவர்க்குத் தக்க பரிசைத் தருதல் அதியமானின் வழக்கம். அம்மையாரின் அரும் புகழ்ச் செய்யுள்களைக் கேட்டான். வழக்கம்போல் அவருக்குப் பரிசு அளிக்கவேண்டியது முறை. அங்ஙனம் பரிசு அளித்தால் 'இச் செந்நாப் புலவர் நம்மை விட்டு நீங்கி விடுவார்' என்று அதியமான் அஞ்சினன். அவரைத் தன் பக்கத்திலேயே எப்பொழுதும் இருக்கும் வண்ணம் செய்யவேண்டும் என்பது அஞ்சியின் நோக்கம்; அவரது இன்சுவைச் செய்யுள்கள் ஈடும் எடுப்பும் அற்றன. அவற்றைக் கேட்டுக் கொண்டிருத்தல் அமிழ்தத்தை ஒக்கும் ஆதலால், அரசன் எவ்வாற்ருனும் ஔவையாரைத் தகடூரிலேயே இருத்திக்கொள்ள விரும்பிப் பரிசில் கொடுக்காது இருந்தான்.

பரிசில், அவன் அடுத்த நாள் தருவன்; அதற்கடுத்த நாள் தருவன் என்று ஔவையார் எதிர்பார்த்தார். பகல் வந்தது; இரவு வந்தது; மீண்டும் பகல் வந்து கழிந்தது; அவ்வாறே இரவும். ஆனல் பரிசில் வந்தபாடில்லை. இனித் தங்குதல் நன்றன்று என்று ஔவையார் கருதினர். இக்கருத்தை அதியமானிடத்தில் கூற

அவர் விரும்பவில்லை. ஆதலின் வாயில் காப்போனை நெருங்கிப் பின் வருமாறு கூறினார்.

"வாயில் காப்பவனே! வருகின்ற சிறந்த புலவர்களுக்கெல்லாம் வேண்டும் பரிசைத் தரும் அதியமானின் வாயில் காப்பாளனே! நும் தலைவனாகிய அஞ்சி தன் தரம் அறியாதவனோ? அன்றி, எம் தரம் அறியாதவனோ? பரிசில் தாராமல் ஏன் காலம் நீட்டித்தான்? உலகத்தில் தமிழை அறிந்த அறிவினையும் புகழையும் உடையோர் பலர், இவனைப்போல் இருக்கின்றார்கள். எம் யாழைக் கைக்கொண்டோம். மற்றைய இசைக் கருவிகளையும் ஒன்று சேர்த்துக் கொண்டோம். இனி, தச்சுத் தொழிலில் சிறந்தவர், காட்டிற்குச் சென்றால் அங்குள்ள மரங்கள் எல்லாம் அவர் தொழிலுக்குப் பயன்படும். அவ்வாறே, தமிழறிவு சான்ற யாங்கள் எங்குச் சென்றாலும் வரவேற்கப்படுவோம்" என்றியம்பிச் சென்றார்.

வாயிலோன் விரைந்து அரசனைச் சார்ந்து இந் நிகழ்ச்சியை உரைத்தனன். அஞ்சி, அஞ்சினான். புலவர்தம் சொல் கூரிய அம்பினும் வன்மை உடையது. அவர் உள்ளம் வருந்தின் அது பெருந் துன்பத்தைப் பயந்தே தீரும். 'குணம் என்னும் குன்று ஏறி நின்றவர்' ஔவையார். ஆதலின் அவர் மனம் வருந்தலாகாது. இவற்றை உணர்ந்தவன் அஞ்சி; ஆதலின் முன்

சென்று அம்மையாரைக் கண்டு வணங்கினன். பரிசில் நீட்டித்தற்குரிய காரணத்தைக் கூறினன். அம்மையின் அகம் மலர்ந்தது. அஞ்சியின் உண்மை அன்பை அறிந்து கண்ணீர் சொரிந்தார். அவ் வுணர்ச்சி மேலீட்டால் பின்வருமாறு கூறினர்.

"ஒருநாள் அல்ல; பலநாள் அல்ல; எத்துணை நாள் அடுத்தடுத்துச் சென்றாலும், 'முன்னர் இவருக்குப் பரிசு தந்துள்ளோம், இப்போதும் தரவேண்டியதில்லை' என்று அஞ்சி எண்ணமாட்டான். முதல் முதலில் கண்ட காலத்தில் அவன் அன்பு இருந்தபடியே எப்போதும் இருக்கின்றது. அவ்வன்பு என்றும் மாறுவது இல்லை. பரிசு அளிப்பதிலும் அவன் தவறமாட்டான். காலம் நீட்டித்தாலும் பரிசில் தருவதில் ஐயமில்லை. யானையின் கொம்பில் வைக்கப்பட்ட கவளம் யானையால் உண்ணப்படும். அவ்வாறே பரிசில் தவறின்றி நம்மைச் சாரும். ஆதலின், நெஞ்சமே! வருந்தவேண்டாம். அஞ்சி, நன்றாக வாழ்வானாக!"

புலவர், தகடூரில் பல்லாண்டு வாழ்ந்தார். பெருமலையில் அரியதோர் நெல்லிக்கனியை அஞ்சி அடைந்தான். அதனை உண்டோர் நீண்டநாள் வாழ்வர். பெற்ற கனியைத் தானுண்டு

நீண்ட காலம் வாழ அரசன் விரும்பவில்லை. ஔவையார் நீண்ட ஆயுளுடன் இருக்க வேண்டும் என எண்ணினான்; ஆதலினால், அக் கனியை அவருக்குக் கொடுத்து உண்ணச் செய்தான். உண்மையை அறிந்த அம்மையார், சிவபெருமானைப் போல் என்றும் அஞ்சி வாழ வேண்டும் என்று வாழ்த்தினார்.

II

தொண்டைமான் செருக்கடக்கல்

தகடூரில் அதியமான் ஆட்சிபுரிந்த காலத்தில் காஞ்சி நகரத்தைத் தொண்டைமான் என்பவன் ஆண்டான். தொண்டைமான், அஞ்சியை வெல்லவேண்டும் என்று எண்ணினான். அதற்காக ஒரு படையைத் திரட்டி ஆயுதங்களை யெல்லாம் ஒழுங்காகச் செய்தான். இந் நிகழ்ச்சியை அதியமான் எவ்வாறோ அறிந்தான். 'தொண்டைமானோடு போர்செய்ய நேர்ந்தால் தோல்வி ஐயமின்றித் தொண்டைமானுடையதே. ஆனால் வீணில் வீரர் பலர் இறக்க நேரும். ஆகவே, போர் நடவாது தடுக்கவேண்டும். அதற்கு வழி என் வலியைத் தொண்டைமா னுக்குச் சீராக அறிவித்தல்வேண்டும்; அவ்வாறு செய்யின் அவன் தன் எண்ணத்தை மாற்றினும் மாற்றிக் கொள்ளலாம். அங்ஙனம் சென்று கூறி

அவன் மனத்ததாகிய தீய எண்ணத்தை மாற்று வோர் யார்? யாரை அனுப்பினல் இச்செயலைச் சீர்பெறச் செய்வார்?' என்று நினைத்தான்.

இத்தகைய காலங்களில் அரசன் ஏவலால் செல்வோர் தூதுவர் எனப்படுவார். அவர் இரண்டு வகைப்படுவார். ஒரு வகையார், தங்கள் அறிவால் பேசுவோர். மற்ெருரு சாரார், அரசன் சொல்லியனுப்பிதைச் சொல்லுவோர். இவர், முன்னவரின் தாழ்ந்தவர்.

தூதருக்குச் சிறந்த குணங்கள் மூன்று. அவை, அன்பு, அறிவுடைமை, ஆராய்ந்த சொல்வன்மை என்பவை. தம் அரசன் மாட்டு அன்புடையவராய் இருக்கவேண்டும். வேற்றரசர் பால் சொல்லுங்கால் ஆராய்ந்து சொல்லும் வன் மையைப் பெற்றிருக்கவேண்டும். தம் அரசனுக்கு ஆவன அறியும் அறிவையும் பெற்றிருத்தல் வேண்டும். தாம் கூறும் சொற்களால், தம் உயி ருக்கு வேற்றரசன் தீங்கு செய்தாலும் அஞ்சலா காது. அஞ்சாமல் தம் தலைவனுக்கு உறுதி பயக்கும் சொற்களைக் கூறுபவனே தூதுவனுதற் குரிய முழுத் தகுதியை உடையவனுவான். இத் தகுதிகள் உடையவரைத் தொண்டைமானிடம் அனுப்பல் வேண்டும். அப்போதுதான் அஞ்சி யின் எண்ணம் நிறைவேறும். ஆகவே, இங் ஙனம் சிறந்தார் யார் என அவன் எண்ணினன்.

தன் அமைச்சர் பலரினும் இக்குணங்களை ஒருங்கே பெற்று விளங்குபவர் ஔவையாரே என்று துணிந்தான். ஆதலால் தொண்டைமானிடம் தூது சென்று அவனைத் திருத்த வேண்டும் என்று அவரை வேண்டினன்.

ஔவையார் காஞ்சிபுரத்தை அடைந்தார். தமிழறிஞராகிய அம்மையைத் தொண்டைமான் எதிர்கொண்டனன். தன் பகைவன் எனத் தான் கருதும் அதியமானிடமிருந்து அம்மையார் வருகின்ருர் என்பதைக் காஞ்சி மன்னன் அறிந்தவனே. இருந்தும், அவர்களை அன்போடு எதிர்கொள்கின்றனன். காரணம் என்ன? அவனுக்குத் தமிழ்ப் புலவர்பால் இருந்த நன் மதிப்பும் அன்பும் தூதுவரிடத்துக் காட்ட வேண்டும் நல்லெண்ணமும் காரணங்களாகும்.

தன் நகரடைந்த தமிழ்ப் புலவருக்குத் தன் படைக்கலப் பெருமையை அறிவிக்க வேண்டும் எனத் தொண்டைமான் எண்ணினுன். ஔவையார் அறிந்தால் அதனை அஞ்சிக்கும் அறிவிப்பார் என்பது அவன் கருத்து. ஆதலின், தன் அரண்மனையைக் காட்டுகின்றவனைப்போல அம்மையை அழைத்துச் சென்று படைக்கலம் வைக்கப்பட்டிருக்கும் இடத்தை அடைந்து அதனை அம்மையாருக்குக் காட்டினுன். அங்கே, பல வகைப் படைகளும் பள பளவென ஒளிவிட்டு

விளங்கின. அவை நெய் பூசப்பட்டிருந்தன. மயிற்பீலி அணியப்பட்டிருந்தன. மாலைகள் சூட்டப்பட்டிருந்தன. இவற்றைக் கண்டவுடன்

தொண்டைமானின் போர்த்திறத்தைப் புலவர் நன்ருக உணர்ந்தார். தொண்டைமானின் எண் ணத்தைக் கண்டித்து நல்லறிவு விளக்கம் உண்

டாக்க அதுவே தக்க நேரம் அல்லவா? ஆகவே, அவனை நோக்கி, "கா ஞ் சி மன்னனே! நின் படைக்கலக் கொட்டிலைக் காண்கின்றேன்; மாலையும் பீலியும் அணியப்பட்டு நெய் பூ ச ப் ப ட் டு நாடோறும் தேய்க்கப்படுவதால் ஒளியுடன் இவை விளங்குகின்றன. ஆ! இவற்றின் ஒளியின் பெருமையை என்னென்பது!" என்று சொல்லிக் கொண்டே வந்தார். அக்காலத்தில், தொண்டைமான் கண்கள் மகிழ்வால் பூத்தன. அவன் முகம் அலர்ந்த செந்தாமரை போன்றிருந்தது. அவன் கண்கள், அவன் அதியமானின் படைக்கலக் கொட்டிலை அறிய ஆவல் கொண்டவன் என்பதைக் காண்பித்தன. கண்களே எவற்றையும் எடுத்துக்கூறும் ஆற்றலுடையன. ஔவையார் தம் பேச்சைத் தொடர்ந்து, "அதியமான் அஞ்சியின் படைக்கலக் கொட்டிலில் படைகளே இல்லை...." என்றனர். அப்படியாயின், வெற்றி முற்றும் தம்மைச் சாரும் என்ற எண்ணம் தொண்டமைானுக்கு எழுகின்றது. இந்த நற்செய்தியைத் தனக்கு அறிவித்த அம்மைக்குத் தன் செய்ந்நன்றியை அறிவிக்க முற்படும் காலத்தில், தொடர்ந்து ஔவையார், "அஞ்சியின் ஆயுதங்கள் யாவும் கொல்லனிடத்திருக்கின்றன. அவை போரில் பகைஞரைக் குத்தியும் கொன்

றும் தம் நுனியும் கங்கும் முறிந்து கிடக்கின்றன"
என்றுரைத்து முடித்தார்.

தொண்டைமானுக்குப் பெரிய ஐயம் உண்டாயிற்று. அவன் அஞ்சியும் போருக்கு முற்படுகின்றான் என்று முடிவிற்கு வந்தான். அன்றியும், போரிடைப் பட்டுத் தேர்ந்த சிறப்பு அஞ்சியின் படைக்கலங்களுக்கே உண்டெனின், அவன் நாட்டு வீரர்களைப்பற்றிக் கூறுவானேன்? அவர்களுக்குத் தலைவனாகிய அஞ்சி போரில் தலைமை தாங்கி நடத்தும் பெருமையும் கூறாமலே அறியக் கிடக்கின்றது. 'நாம் வெல்வோம்' என்ற அறியாமையால் எழுந்த எண்ணம் அழிந்தது. மேலும், அம்மையுடன் உரையாடலால் அமைந்த மனமுடையவனானான்.

"இறுதி பயப்பினும் எஞ்சாது இறைவற்கு
உறுதி பயப்பதாம் தூது."

எனும் பொய்யாமொழிக்கு இலக்கியமாகத் தமிழ் மூதாட்டியார் விளங்கினார்.

III

முடிவுரை

திறமை நிறைந்த அதியமானுக்கும், காரிக்கும் போர் மூண்டது. காரி என்பவன் திருமுடிக்காரி எனப்படுவன். இவன் திருக்கோவலூரை ஆண்ட சிற்றரசன். இருவருக்கும் போர் நடந்த களத்தை ஒளவையார் அடைந்தார்.

திருமுடிக்காரிக்கும், அவன் படை வீரருக்கும் அஞ்சியின் போர் செய்யும் திறனை ஔவையார் எடுத்துக் கூறினர். அவர்கள் அந் நல்லறிவைக் கேட்டு ஒருவரோடொருவர் அமைதி செய்து கொண்டிருக்கலாம். அவ்வாறு செய்யாமல், மேலும் போர் செய்தனர். தோல்வியுற்று அழிந்த னர். வெற்றி அஞ்சிக்கு ஆயிற்று.

திருமுடிக்காரி இழந்த தன் கோவலூரை அடைவதற்கு உதவி செய்யும்படி சேர மன்னனை வேண்டிக்கொண்டனன். சேர நாட்டை அக் காலத்தில் ஆண்டவன் சேரமான் பெருஞ்சேரல் இரும்பொறை என்பவன். இச் சேரல், கொல்லி மலையை ஆண்ட வல்வில் ஓரி என்பவனை வெல்ல வேண்டும் என்று காலம் கருதி இருந்தான். ஆகவே, முதற்கண் ஓரியை வென்று, பின் அஞ்சியை அடக்கலாம் என்று சேரன் கூறினன். சிதைந்த தன் படையுடன், திருமுடிக்காரி சேரனைச் சேர்ந்தான். இருவர் படைகளும் ஓரியை எதிர்த்தன. அஞ்சியைத் தனக்குத் துணையாக ஓரி அழைத்தான். ஓரியுடன் கூடிப் பகைவரைத் தொலைத்துவிட்டால் தனக்கிடையூறு இல்லாதொழியும் என்றெண்ணி அஞ்சியும் ஓரி யுடன் கலந்தான்.

போர் நடந்தது; ஓரி தோற்றனன்; அஞ்சி, தகடூரினுள் சென்றிருந்தான். பகைவர் படை

முற்றுகை இட்டது. இனியும் உள்ளிருத்தல் தக்கதன்று என்று எண்ணி வெளிவந்து போரிட்டான். பகைவர் படைக்கலங்கள் மார்பு முதலிய இடங்களில் பாய்ந்து பல புண்களை உண்டாக்கின. உடனிருந்த ஔவையார், மேலும் போரிட்டுப் புகழ் அடையுமாறு வலியுறுத்தினர்! அந்தோ! சேரல் விடுத்த வேல் அஞ்சியின் மார்பில் பாய்ந்தது. உயிர் ஓய்ந்தது; உடல் சாய்ந்தது.

இக் காட்சியைக் கண்டார் மூதாட்டியார் மனம் கசிந்தார்; உள்ளம் உடைந்தார்: வாய் விட்டலறினர்.

"அஞ்சி மாய்ந்தனனே! கிடைத்தவற்றைப் பிறர்க்களிப்பான்; அவருண்பதைக் கண்டு தான் மகிழ்வான். தனித்தென்றும் உண்ணமாட்டான். பிறர்க் கெனவே வாழ்பவன் இவன். மணம் நிறைந்து நிற்கும் தன் கையால் வறியார்க்குப் பொருளை வாரி வழங்குவான். இவை எல்லாம் கழிந்தனவே! இன்று இவன் மார்பில் வேல்தைத்தது; ஆதலின் இறந்தனன். இனிப் பாணருக்கு ஒன்று கொடுப்போர் யார்? இவன் சுற்றத்தாரது துன்பத்தைப் போக்குவோர் எவர்? நுண்ணிய ஆராய்ச்சியாளருடைய அறிவினைமதித்து அவருக்கு ஆவன செய்வோரும் உளரோ? காட்டில் மலர்ந்த அலர் சூடப்படாது ஒழியும். அவ்வாறே, உயிர்களுக்குத் தருதல் என்ற

"கொடைக்குண மூடையோர் இல்லாது இனி உலகம் வருந்தும்" என்று புலம்பினார்.

அதியமானின் மகன், பொருட்டெழினி, அஞ்சிக்குப்பின் முடி சூடினான். அவன், வென்றிச் சிறப்பு, இன்பச் சிறப்பு முதலியவற்றைத் தமிழ்ப் பாட்டியார் புகழ்ந்து பாடினார். அரசியல் அறிவை அவனுக்கு நன்றாக விளக்கி அறிவுறுத்தினார். இவ்வாறு சில ஆண்டுகள் அவனுடன் தங்கி இருந்தார்.

தமிழ்நாடு முழுவதையும் காணும் அவா ஔவையாருக்கு உண்டாயிற்று. நாஞ்சில் மலைக்குத் தலைவன் நாஞ்சில் வள்ளுவன் என்பவன். அவனைப் புகழ்ந்து மிக்க பரிசில் பெற்றார். மாரி வெண்கோ என்ற சேர அரசன், கானப்பேர் தந்த உக்கிரப் பெருவழுதி என்ற பாண்டிய மன்னன், இராச சூயம் வேட்ட பெருநற்கிள்ளி என்ற சோழன் ஆகிய மூவரும் ஒருங்கிருந்தனர். இவர்களைக் கண்ட மூதாட்டியார், என்றும் இவ்வாறு தமிழரசர்கள் ஒற்றுமையுடன் வாழ வேண்டும் என்று வாழ்த்தினார். பின் மதுரையை அடைந்தார். சங்கப் புலவரைக் கண்டவராகி மகிழ்ந்தார். பாண்டிய மன்னனால் நன்கு மதிக்கப்பட்டார். 'நின்னொடு, நல்ல தமிழ் உடைத்து' என்றார்.

இங்ஙனம், தமிழகம் புகழ வீற்றிருந்த ஔவையார், நீண்ட ஆயுளுடன் வாழ்ந்தார். தமிழ்மொழி, இவர் போன்ற பெரும் புலவர்களால் சிறந்தது; தமிழ்நாடு மேலோங்கி வாழ்ந்தது.

3. அரசன் உயிர்காத்த புலவன்

பாண்டி நாட்டுக்குத் தலைநகராக விளங்குவது மதுரை. இம்மதுரை வழி ஓடும் பெரிய ஆறு வைகையாகும். இவ்வாற்றின் நீர்ப் பெருக்கால் பல ஊர்கள் வளம்பெற்றுச் செழித்திருந்தன. அவற்றுள் மோசிகுடி என்பது ஒன்று.

நல்லோர் வாழும் ஊரே சிறந்த புகழைப் பெறுவதாகும். "எவ்வழி நல்லார் ஆடவர், அவ்வழி நல்லை வாழிய நிலனே" என்றார் தமிழ் மூதாட்டியார். அறிவற்றோர் வாழ்கின்ற இடம் பாழிடமே அன்றி ஊரிடமாகாது. மோசிகுடி, புலவர் பலர் பிறந்து சிறத்தற்கு இடமாக இருந்தமையால் புகழ் நிறைந்து விளங்கிற்று. மோசி சாத்தனார், மோசி கண்ணத்தனார், மோசி கீரனார் முதலிய பல புலவர் அவ்வூரில் தோன்றி வளர்ந்தார்கள். முடமோசியார் என்பவரும் அங்குப் பிறந்தவரே.

மோசியார், நற்றமிழறிவு பெற்றவர். இவர் பிறக்கும்போதே உடல் முடம்பட் டிருந்தார். ஆகவே, அவர் முடமோசியார் என்று அழைக்கப்பட்டார்.

பாண்டி நாட்டில் பிறந்த புலவர், பிறநாட்டு மன்னரிடமும் சென்று தம் அறிவுத் திறமையை அறிவிக்க விரும்பினார். சோழ நாட்டை அடைந்தார். அப்பொழுது சோழ நாட்டை

ஆண்டுகொண்டிருந்தவன், சோழன் முடித்தலைக் கோப் பெருநற் கிள்ளி என்பவனுவான். அவன் பாண்டி நாட்டுப்புலவரை மகிழ்ச்சியுடன் எதிர்கொண்டனன். புலவரின் புலமையை அறிந்தான்; தக்க பரிசுகள் தந்தான்.

சேர நாட்டிற்கும் செல்ல வேண்டும் என்பது புலவரின் எண்ணம். ஆதலின், சோழ மன்ன னிடத்துப் பிரியா விடை பெற்றுச் சேர நாடு அடைந்தார்.

சேரமான் அந்துவஞ் சேர லிரும்பொறை சேர நாட்டை ஆண்டுகொண்டிருந்தனன். சேரமான் மோசியார் பெருமையை முன்னரே நன்ருக அறிந்திருந்தான். ஆதலின் மிக்க அன்புடன் புலவரை வரவேற்ருன். தன் மனையில் கிடைத்த பொன்னையும், மணியையும் புலவருக்குப் பரிசிலாக வாரி வழங்கினன்.

அரசன் அன்புள்ளம் புலவரைப் பிணித் தது. புலவரின் அருந்தமிழ்ப் புலமையில் மன்னன் உள்ளமும் அழுந்தியது. புலவரைத் தன் ஞட்டில் பன்ஞள் தங்குமாறு மன்னன் வேண்டினன். தமிழ் மொழியைத் "தேருந் தோறும் இனிதாம் தமிழ்" என்ருர் பொய்யா மொழிப் புலவர். ஆராயுந்தோறும் இனிமை யைப் பெருக்கும் இயல்பு தமிழ் மொழிக்கு உண்டு. தீந்தமிழ் மொழியைப் புலவருட னிருந்து ஆய்ந்து இன்புற அரசன் எண்ணங் கொண்டான். அரசனின் சிறந்த எண்ணத்தை அறிந்த புலவர், வேறு ஒன்றுஞ் சொல்லாது சேர நாட்டில் தங்கிஞர்.

சேரல், புலவர்பால் தமிழ் பயிலத் தொடங்கினான். படித்தற்குத் தனியிடம் உரியது. கருவூர் சேரநாட்டின் தலைநகரம். இதற்குக் கிழக்கே சோழநாடு இருக்கின்றது. இரு நாடுகளின் எல்லைக்கருகில் சேரநாட்டில், சேரமன்னனின் வேண்மாடம் என்ற பெரியதோர் இல்லம் உண்டு. அக்கட்டிடமே தனித்துப் படித்து இனித்து மகிழ்தற்கேற்ற இடம் என்று கொண்டனர். அங்குச் சென்று தங்கி இருந்தமிழை அருந்தினர்.

ஒரு நாள், அரசரும் புலவரும் வேண்மாடத்தமர்ந்து இருக்கின்றனர். அவர்கள் ஒரு காட்சியைக் காண்கின்றனர். யானை ஒன்று கருவூரை நோக்கி விரைந்தோடி வருகின்றது. யானையின் மீது ஒருவன் அமர்ந்து இருக்கின்றான்; மறவர் பலர், ஈட்டியுடனும் வாளுடனும் உடன் ஓடி வருகின்றனர்.

இதனைக் காணும் சேரனுக்கு ஐயம் உண்டாகின்றது. "யானையின்மே லிருப்போன் அரசனைப் போல் காணப்படுகின்றான். என் நாட்டின் எல்லைக்குக் கிழக்கே இருக்கும் நாடு சோழநாடு அத்திசையிலிருந்தே யானையும், வீரரும் ஓடி வருகின்றனர்; ஆதலின் யானைமீ தமர்ந்திருப்போன் சோழமன்னனாகவே இருத்தல் வேண்டும். எவனாயினும், உடனே சேனைத் தலைவனை அழைத்து, வருவோனை எதிர்த்துப் போர் செய்யும் வண்ணம் சொல்லுவோம்" என்று எண்ணினான். ஆனால், அடுத்து மற்றோர் எண்ணம்

தோன்றுகின்றது. "தமிழ் நாடு முழுவதும், எங்கும் சென்று புகழ்பெற்றவர் நம் அருகி லிருக்கும் புலவர். இவரை வினவின், 'இவன் இன்னன்' என்று நமக்கு அறிவிப்பார். அவரைக்

கேட்டறிந்தபின் நாம் எண்ணியதைச் செய் வோம்" என்று நினைத்தான். வருகின்ற அக் கூட்டத்திலேயே தம் நாட்டம் முழுவதையும்

சேர்த்து நின்ற புலவரை நோக்கி, " அருந்தமிழ்ப் புலவரீர்! யானையின்மீது அமர்ந்து மறவர்சூழ நம் நாட்டின்மேல் வரும் இவனை அறிவீரோ? அறிந்திருப்பின் கூறுமாறு வேண்டுகின்றேன்," என்று பணிவுடன் வினவினான்.

அரசன் முகத்தைக் கண்டு அவன் அகத்தில் தோன்றும் எண்ணங்களைப் புலவர் அறிந்தார். முகத்தைவிட அறிவு நிறைந்த தொன்றும் உண்டோ? இல்லை. ஏன்? தன்னை உடையான் மகிழ்ந்தாலும், வெகுண்டாலும் அவற்றை அது வெளிப்படையாகக் காட்டுகின்றது. " முகத்தில் முதுகுறைந்த துண்டோ உவப்பினும், காயினும் தான்முந்துறும் " என்பது நம் பெருமொழி.

சேரன் முகத்தில் சினக் கனற் பொறி பறத் தலைப் புலவர் கண்டார். யானையின் மீது அமர்ந்து வருவோனையும் இன்னான் என்று புலவர் அறிந் திருந்தார். சேரல் எண்ணம் தவறானது. வரு கின்றவன் குற்றம் நிறைந்த மனத்தவனல்லன் என்பதைப் புலவர் உணர்ந்தார். ஆதலால் எவ்வகை இன்னலும் அன்னவனுக்கு வாரா திருக்கச்செய்தல் வேண்டும் என்ற கருத்தின ராயினார். பின்வருமாறு கூறுகின்றார்.

" சேரர்வேந்தே! நீ நீடூழி வாழ்க. களிறு ஊர்ந்துவரும் இவன் யார்? என்று வினவு கின்றாய். இவனை நான் அறிவேன். பகைவர்

அம்புகளைத் தாங்கினமையால் வடுக்களுடன் இவன்மார்பு விளங்குகின்றது. இவ் வீரன் சோழ நாட்டு மன்னன். மயில்கள் உதிர்த்த பீலிகளைத் தனியே எடுத்துச் சேமிக்காமல், இவன் நாட்டு உழவர் நெல்லரிகளுடன் அவற்றையும் திரட்டிக் கட்டுவர். அவ்வாறு வளம் சிறந்தது, இவன் நாடு. இம்மன்னன், இன்று நின்னோடு போர் செய்ய வரவில்லை. அவ்வாறு நீ எண்ணி யிருந்தால், அவ்வெண்ணத்தை இப்போதே மாற்றிக்கொள். இச் சொற்களை, யானே படைத்துக் கூறவில்லை. வெகுளி என்ற தீக் குணத்தை அறவே விடுத்து, நடு நிலைமையி லிருந்து, ஊன்றிக் கவனி. அவ்வாறு கவனிப் பாயாயின் நினக்கே உண்மை வெளியாகும்.

இவன் ஏறிவரும் யானை, ஊர்ந்துவரும் இவன் ஏவலுக்கு அடங்குவதாகக் காணப்பட வில்லை; மதம்பட்டுக் காண்கிறது. இவன் நாட்டில், இவன் அவையிலும் நான் சில நாட்கள் தங்கி இருந்திருக்கின்றேன். எல்லைப் புறத்தி லுள்ள ஊர்களில் அடிக்கடி கலகம் நிகழ்வது இயல்பு. அவ்வாறு உண்டாகாத வண்ணம் நீக்குதற்காக எல்லைப்புறத்தில் உள்ள ஊர்களை அடிக்கடி சென்று காண்பான். அவ்வாறே இவன் இன்றும் வந்திருப்பான். வருகின்றபோது இவன் யானை மதம்பட்டிருக்கும். அதனை

அடக்கி, அதன்மேல் இருக்கும் அரசனைக் காப்பாற்றுவதற்கே மறவர் பலர் ஓடிவருகின்றனர். நீ விரும்பினால் இவனைச் சிறைச்சாலைக்கனுப்பலாம்; கொல்லவும் முற்படலாம். நல்ல மனமுடையவன் இவன்; ஆதலின் இவன் வாழ, இவனுடன் நட்புரிமை பூண்டு இருப்பாயானால் அது நினக்கு நல்லதையே தரும். ஆதலின், எவ்வகைத் தொல்லையுமின்றி இச் சோழ மன்னன் செல்வானாக."

சூரியன் முன் இருள் ஓடி ஒழிவதுபோல, புலவர் சொற்களின் முன் மன்னன் வெகுளி ஒழிந்தது. புலவர் சொற்களின் சிறப்பால் சோழமன்னனது யானையின் மதமும் அடங்கியது. சோழன், எவ்வகை இன்னலுமின்றித் தன் நாட்டை அடைந்தான்.

மாணவர்களே! புலவர்களிடத்தில் அரசர்கள் வைத்திருந்த நன்மதிப்பைக் காணுங்கள். தன்னாட்டுக்கு அடுத்த சோழ நாட்டைத் தான் கைக்கொள்ளச் சேரன் எண்ணியிருந்தால், சோழனைக் கொன்றிருக்கலாம். அவ்வாறு அவன் எண்ணவில்லை. புலவரால் அரசன் உயிர் பெற்றான்; சேரனும், அறிஞர் சொல்வழி நின்று பெருமையுற்றான்.

"நல்லார் சொல் கேட்பதுவும் நன்றே"

(4) போர்க்களத்தில் பரிசில்

நல்வளம் பல சிறந்து விளங்கிய து கழாத்தலை எனும் ஊர். அறிஞர் பலர் அதன் கண் வாழ்ந்தனர். அவருள் ஒருவர் வள முடைய செய்யுள் செய்யும் திறமை மிகுந்திருந் தார். அவரை யாவரும் கழாத்தலை என்ற ஊரிற் பிறந்தவர் என்றறிந்தார்கள்; ஆதலின், கழாத்தலையார் என்று அழைத்தார்கள்.

இவருள்ளம் மிகத் தூய்மை வாய்ந்தது. ஒரு முறை, இருங்கோவேள் என்பவனைச் சார்ந்து பரிசில் விரும்பி நின்ருர். அவன், இவர் பெருமையை அறியாது அவமதித்தான். அக் காலத்தில் புலவருள்ளம் சிறிது வருந்தியது. அதன் பயனுக அச் சிற்றரசனுடைய அரையம் எனும் ஆட்சியிடம் முழுவதும் அழிந்தொழிந் தது.

இவர், நெடுஞ் சேரலாதன் என்பானைக் காண எண்ணினர். சேர நாட்டினை அடைந்தவுடன் இங்கு அமைதி குலைந்திருத்தலைக் கண்டார். காரணம் யாதென அறியும் அவாவினுல் அங்கு எதிர்ப்பட்டாரைக் கேட்டார். அப்பொழுது சேரமன்னனுக்கும் சோழனுக்கும் போர் நடக் கின்றதென்று அறிந்தார். பரிசில் பெற வேண்டும் என்ற அந்த ஒரே எண்ணத்துடன்

புலவர் வந்தவர் அல்லர். அரசனைக் கண்டு அவன் உடல் நலத்தையும் பிற நலங்களையும் அறியும் அன்பு மிகுதியாக அவருக்கு உண்டு. ஆதலினாலே, "பரிசில் தரும் நிலைமையில் அரசன் இல்லை; மீண்டேகலாம்" என்று எண்ணினாரல்லர். ஆகவே, போர்க்களம் என்றும் நினையாது, அரசனைத் தேடிச் சென்றார்.

புலவர் போர்க்களத்தை அடைந்தார். அவர் சென்ற காலம் போர் முடியும் காலம். இரு பக்கத்துப் போர் வீரர்களும் இறந்து கிடக்கின்றனர். சேர மன்னனும் சோழமன்னனும் புண்பட்டுப் போர்க்களத்தில் வீழ்ந்தனர். சேரல் உடல் முழுவதும் அம்புகள் தைத்திருந்தன. அவன் மார்பிலும் நெஞ்சிலும், வேல் பாய்ந்தவழிக் குருதி அருவி நீரைப்போல் ஓடிக் கொண்டிருந்தது; ஆனால் அவன் உயிர் நீங்கவில்லை.

இந்த நிலையில், புலவர் கழாத்தலையார் சேரனைக் காண்கின்றார்; மன்னனை மனமியைந்த சொற்களால் வாழ்த்துகின்றார். மன்னன் உயிர் தளர்ந்த நிலையிலும் உணர்வு பெறுகின்றான். புலவரை உற்று நோக்குகின்றான். பின்னர்ப் போர்க்களத்தைக் காண்கின்றான். பெரிய மலையை ஒத்துக் களிறுகள் வெட்டுண்டு கிடக்கின்றன. அம்மலையில், உயிருடன் கூடிய யானை

ஒன்றும் இல்லை. இருந்திருப்பின், அதனைப் புலவருக்குப் பரிசிலாக அளித்திருப்பான் போலும்! யானைப் பரிசில் பயனின்றிப் போகவே, தேர்ப் படையில் கருத்தை இருத்துகின்றான். போர்க்களத்தில், பாகர்கள் குதிரைகளை ஓட்டிய வழியெல்லாம் தேர்கள் ஓடின. அதனாலே மேடு பள்ளங்களில் ஓடிய அவை ஒடிந்துகிடக்கின்றன. அவற்றுள் ஒன்றேனும் நன்றாக இல்லை. ஆதலின், தேர்ப் பரிசிலையும் தர முடியவில்லை. உயிர் போகும் நிலையில் அடிபட்டு வீழ்ந்து கிடக்கும் மன்னனுக்கு வருத்தம் மிகுகின்றது. குதிரைகளையேனும் தந்தனுப்புவோம் என்று பின்னர் எண்ணுகின்றான். ஆகவே, குதிரைப்படை அணிவகுத்து நின்ற பக்கத்தைப் பார்க்கின்றான். அந்தோ! அவையும் யானைத்திரளின் கதியையே அடைந்தன. காற்றினால் அசையாமல் கடல் நடுவில் கப்பல்கள் நிற்கின்றன: அவ்வாறே குருதிக் கடலில் அசைவின்றி இறந்த குதிரைகள் கிடக்கின்றன. மன்னனின் துன்பம் மிக்கு ஓங்குகின்றது. "என்னே என் தன்மை! என் நலம் அறிந்து என்னை வாழ்த்துவதற்காகப் போர்க்களத்திற்கும் இப் புலவர் வந்தனரே! தம் உயிரை மதியாது என்னை வாழ்த்துதல் என்ற முழு நோக்கத்துடன் இங்கு வந்த புலவரை வெறுங் கையராக அனுப்பமாட்டேன். என்ன செய்வேன்!" என்று படைகளால் தன உடற்குண்டாகிய

துன்பத்தையும் சிறிதும் எண்ணுதவனுய்க் கவலை மிகுந்தான் அரசன்.

உயர்ந்த எண்ணங்கள் முற்றுப் பெருமல் போதலில்லை. அஞ்ஞான்று, தன் கழுத்திலிருந்த அழகிய முத்துமாலையைப் பற்றிய நினைவு அரசனுக் குண்டாகியது. அம் மாலை பாம்பின்

உடலைப்போல் பளபளவென்று ஒளிவிட்டு விளங்கியது. அம் மாலையைக் கழற்றிப் புலவர் கையில் தந்து மன்னன் மன அமைதியைக் கொண்டான்.

மாணவர்களே! இக்கதை எவ்வளவு உருக்கம் தரத்தக்கதாய் இருக்கின்றது. புலவரை

வெறுங்கையுடன் அனுப்பலாகாது என்று சில நாழிகைக்குள் உயிர் நீங்கும் மன்னன் எண்ணு கின்ருன். ஆ! அவனுடைய புலவரைப் போற் றும் பெருமை எவ்வளவினது.

இக்கதையைப் படிக்கும் உங்களுக்கு மற் ருெரு கதை நினைவிற்கு வரலாம். பாரத சண்டை நடந்தது. கர்ணன் என்பவன் போர் செய்து அருச்சுனன் அம்புகளால் அடியுண்டு வீழ்ந் தான். அவனுயிர் போகவில்லை. அவன் செய்த புண்ணியச் செயல்கள் அவனைக் காப்பாற்றிக் கொண்டிருந்தன. அப்பொழுது கண்ணன் வேற்று வடிவத்தில் சென்று, அவனிடமிருந்து ஒரு வரம் பெற்ருன். அதன் பயனுகக் கர்ணன் இறந்தான்.

இவ்விரு கதைகளையும் ஒரு சேர எண்ணிப் பாருங்கள். ஆராய்ச்சி அறிவு மாணவர்களுக்கு வேண்டியதொன்றன்ருே !

---

(5). ஊன்பொதி பசுங்குடையார்.

தமிழறிந்த பெரியார் ஊன்பொதி பசுங்குடையார் என்பவர். இவர் மிகுந்த வறுமையுற்றிருந்தார். எக்காலத்திலும் தம் உறவினருடனேயே இருப்பார். பரிசிலாகக் கிடைத்த பொருளைத் தமக்கென்று கொள்ளமாட்டார். உற்றாருக்கும் பகிர்ந்து கொடுத்து அவர்கள் உண்டு மகிழ்வதைக் கண்டு தாமும் மனம் மகிழ்வார்.

இவரிடத்தில் உயர்ந்த குணங்களெல்லாம் குடிபுகுந்திருந்தன. பிறர் குற்றத்தை எடுத்துப் பேசுகின்றவர்களைக் காண்பதற்கும் கூசுவார். அத்தகையோர் சொற்கள் அறவே தள்ளத்தகுந்தன என்று அவற்றை ஏற்றுக்கொள்ளமாட்டார். தீக் குணம் ஒருவனிடம் இருக்கக் கண்டால் அக் குணத்தை எவ்வாறேனும் ஒழித்து வாழும் வண்ணம் அக் குணமுடையவனைத் தூண்டுவார். பிழை செய்தோர் தாம் செய்தது பிழை என்று உணர்ந்தால், அவர்களுக்கு ஆகும் நலன்களைச் செய்வார்.

இவர் பரிசில் பெறுதற்காக மன்னர்களிடம் செல்வார். அப்பொழுதெல்லாம் தனித்துச் செல்வது இவர் வழக்கம் இல்லை; உறவினருடனே தான் செல்வார். இளஞ்சேட் சென்னி என்ற சோழ

மன்னனை அடைந்தார். அவன் செருப்பாழி என்ற ஊரை வென்று தன் கீழ் அடக்கியவன்; ஆதலினால், செருப்பாழி எறிந்த இளஞ்சேட் சென்னி என்று அழைக்கபபட்டான்.

சென்னி, சிறந்த போர்வீரன். போர்க்களத்தை ஏர்க்களமாகக் கொண்டவன். உழவர் ஏர்க்களத்தில் நெற் கதிரை அரிவர்; பின்னர் அவற்றைப் போராகக் குவிப்பர்; எருதினைப் பூட்டி அக்கதிரின்மேல் ஓட்டி நெல் வேறு வைக்கோல் வேறு எனப் பிரிப்பர். அவ்வாறே சென்னி போர்க் களத்தில், பகை வீரர் குரல்வளையை (கழுத்தை) அரிவன்; பிணப்போரைக் குவிப்பான்; யானையை எருதென்று கொண்டு வாளாகிய மடலை வீசுவான். இங்ஙனம் போரில் சிறந்த வீரன் இளஞ்சேட் சென்னி.

'பழுத்த மரம் எங்கே இருக்கின்றது என்பதை அறிந்து வெளவால்கள் அங்கே செல்லும். அவ்வாறே கேட்டார்க்கு இல்லை என்னாது தரும் வள்ளல்கள் இருக்கும் இடத்தைத் தேடிப் புலவர்களும் செல்வர். இளஞ்சேட் சென்னி பழுமரத்தை ஒத்தவன் என்பதைப் புலவர் அறிந்தார். ஆதலின், அவன்பால் தன் சுற்றத்தினருடன் சென்றார்.

"தெற்குத் திசையிலுள்ள குறுநில மன்னர், வடக்குத் திக்கில் வாழ்ந்த வடுகர், இவர்தமை

வென்ற வேந்தனே!" என்று அரசனின் வெற்றி யைப் புகழ்ந்து சுற்றத்தாருடன் பாடி நின்றார் பசுங்குடையார். புலவர்தம் புலமையைச் செவ் வையாக மன்னன் அறிந்தான்.

அரசன், தன் நிதிக்கொட்டிலிலிருந்து சிறந்த அணிகளையும், பெருஞ் செல்வத்தையும் கொணர்ந்து புலவருக்கும் அவருடனிருந்த பிற ருக்கும் கொடுத்தான். அணிகளைக் கண்ட அவரு டைய சுற்றத்தார் அவற்றை அணியும் முறை அறியாது, விரலில் அணிய வேண்டியவற்றைச் செவியில் அணிதற்கு முற்பட்டனர். இடுப்பிற் குரிய அணிகளைக் கழுத்திலும், கழுத்தில் அணிய வேண்டியவைகளை இடுப்பிலும் அணி செய்கின்றனர். ஊன் பொதி பசுங்குடையார் இதனைக் கண்டதும் மகிழ்ந்து சிரித்தார். அவை யிலிருந்த அரசனும் பிறரும் விலா எலும்பு முறி யும்படி சிரித்தனர்.

இக் காட்சியைக் கண்ட புலவருக்கு மற் றொரு கதைப் பகுதி நினைவிற்கு வருகின்றது. அதனைப் பின்வருமாறு கூறுகின்றார்: "வஞ்சக மாக இராவணன், இராமனைச் சீதையினிட மிருந்து பிரித்தான். சீதையைச் சிறை செய்து கொண்டு சென்றான். அப்போது சீதை தான் சிறைப்பட்டதை ஒருவாறு இராமனுக்கு அறி விக்க விரும்பினள். ஆதலின், தான் அணிந்

திருந்த அணிகளைக் கழற்றி ஒன்ருய்ச் சேர்த்துக் கீழே எறிந்தாள். இவ்வணிகளைச் சுக்கிரீவனைச் சேர்ந்த குரங்குகள் கண்டன. ஒவ்வொரு குரங் கும் சில அணிகளை எடுத்துக்கொண்டு அவற்றை அணியும் இடத்தில் அணியாது தாம் விரும்பிய வெவ்வேருன இடங்களில் அணிந்துமகிழ்ந்தன. அவ்வாறே என் உறவினரும் இன்று காணப்படு கின்ருர்கள்."

புலவரின் வறுமை யொழிந்தது. அவர் உறவினர் இலம்பாடும் நீங்கிற்று. இளஞ்சேட் சென்னியை நெடிது வாழ்த்தி யாவரும் மகிழ்ந் தனர்.

———

(6) பிசிராந்தையாரும் கோப்பெருஞ் சோழனும்

பாண்டிய நாடு குமரிமுனை வரை பரவியிருந்தது. தெற்குக் கோடியில் பிசிர் என்ற ஊர் உண்டு. அவ்வூரில் ஆந்தையார் என்ற புலவர் இருந்தார். இவரைப் பிசிராந்தையார் என்று அழைத்தல் வழக்கம். இளமைக் காலத்திலேயே தொல்காப்பியம் போன்ற நூல்களைச் சிறக்கப் படித்து அறிஞராய் விளங்கினார். வெற்றுப் படிப்பளவில் இவர் அறிவு நின்றதில்லை. ஒழுக்கம் என்ற விழுமிய குணம் கல்வியினும் சிறந்தது. 'ஓதலிற் சிறந்தன்று ஒழுக்க முடைமை,' என்பர் கற்றோர். ஆதலினாலே, விழுப்பம் தரும் ஒழுக்கத்துடன் விளங்கினமையே இவருக்குத் தனிச் சிறப்பாகும்.

இல்லற நெறியில் வாழ விரும்பினார் ஆந்தையார். ஆகவே, கற்புக் கடம் பூண்ட பொற்புடைப் பாவை ஒருத்தியை மணந்தார். அந்த அம்மையார் பெண்ணெனப் படுவாள் எவ்வாறிருக்க வேண்டுமென்பதைப் பெற்றோரும் உற்றோரும் கற்பிக்க அறிந்த கற்புச் சிறப்புடையவள், "தற்காத்துத் தற்கொண்டான் பேணித் தகைசான்ற சொற்காத்துச் சோர்விலாள் பெண்," என்பது நம் அருமொழி. கற்பினின்றும் வழுவாது தன்னைப் பெண்ணென்பாள் காத்துக்

கொள்ளல் வேண்டும். பின்னர்த் தன்னைக் கொண்ட கொழுநனை உண்டி முதலியவற்றால் பேணல் வேண்டும். அடுத்து, இருவர் மாட்டும் அமைந்த புகழை வளர்த்துக்கொள்ளல் வேண்டும். இங்ஙனம் நற்குண நற் செய்கைகளை விடாப்பிடியாகக் கொண்டு அவ் வம்மையார் சிறந்தனள். கற்றுச் சிறந்த பிசிராந்தையார் கற்புச் சிறந்த இல்லத்துணையுடன் இன்புற இல்லறத்தை மேற்கொண்டார். இருவரும் ஒரு பசுவின் தலைக்கண்ணே காணப்படும் இரண்டு கொம்புகளைப் போல, வேறுபாடில்லாத உள்ளத்துடனிருந்தனர்.

செல்வங்கள் பல வகைப்படும். அவற்றுள் ஒன்று மக்கட் செல்வம். அறிவறிந்த மக்களினும் சிறந்த செல்வம் உலகத்தில்லை என்னலாம். அதனாலேதான் திருவள்ளுவர், "பெறுமவற்றுள் யாமறிவதில்லை அறிவறிந்த, மக்கட் பேறல்ல பிற," என்றார். அழியாத கல்விச் செல்வத்தைப் பெற்ற புலவர் சிறந்த புதல்வர்ப் பேற்றினையும் அடைந்து விளங்கினார்.

தாம் மனைவி குழந்தைகள் எனப் பல்கிய குடிக்கு ஏவலாளர் சிலர் வேண்டியிருந்தனர். ஏவல் செய்வோரும் புலவர் குறிப்பறிந்து வேண்டியவற்றைக் காலம் இடம் அறிந்து செய்தனர்.

ஆதலின், எவ்வழியானும் குறைவின்றிப் புலவர் வாழ்ந்தார்.

அவர் வாழ்ந்த நாளில் பாண்டிய நாட்டை அறிவுடைநம்பி என்ற அரசன் ஆண்டு வந்தனன். ஆண்மக்களுட் சிறந்தவரை நம்பி என்று சொல்வர். இவன் வெற்று நம்பியாக இருக்கவில்லை. அறிவையே தன் செல்வமாகப் பெற்று வாழ்ந்தான். ஆதலினால் இவன் அறிவுடை நம்பி ஆயினன். குடிமக்கள் அறிவுடை நம்பியை நம்பி வாழ்ந்தனர்.

மக்களுக்குக் குற்றம் செய்தலே இயல்பு. பாண்டி மன்னனின் அரசியல் ஏவலாளர் மிகக் கொடுமையாக வரி வசூலித்தனர். அச் செயல், மக்களுக்கு மிகுந்த துன்பத்தை உண்டாக்கியது. புலவருக்கு இச்செயல் அளவு கடந்த மன வலியை உண்டாக்கிற்று. அரசனுக்கு இதனை அறிவித்துக் கண்டித்தற்காக அரசன் அவைக் களம் சேர்ந்தார். மன்னனும் இன்முகத்துடன் வரவேற்று இருக்கை தந்தான்.

அமர்ந்த புலவர் அரசன்கீழ் வாழ்வோர் செய்யுமவற்றை விளக்கமாக எடுத்துக் கூறுகின்றார். சொல்லவந்த ஒன்றை அவ்வாறே கூறுவதினும் உவமையால் விளக்குவது உயர்ந்தது. ஆதலின், கதை சொல்லுகின்றவரைப் போல்

தொடங்கினர். "ஒரு யானை இருந்தது. அதற்கு உணவு இடவேண்டுமல்லவா? அதற்காக அந்த யானையைக் காய்த்து விளங்கும் நெற்கதிரோடு கூடிய நூறு செய் அளவுள்ள நிலத்தில், அதனை வளர்த்தோர் விடுத்தனர். அவ்வளவு பெரிய நிலமும் பாழாயிற்று. ஆனல், யானையின் பசி நீங்கவில்லை. ஏன்? அதன் வாயுள் புகுந்த வற்றினும் காலால் மிதிபட்டு அழிந்தவை மிக்கவை. யானையை வளர்த்தோருக்குச் சிறிது அறிவு தோன்றிற்று. மிகச் சிறிய அளவாகிய 'மா' எனும் அளவு நிலத்திலுள்ள நெற்கதிரை அறுவடை செய்தனர். நெல்லைத் தனியாகப் பிரித்தனர். அரிசியாக்கி உணவு அமைத்துக் கவளமாக உருட்டி யானைக்குத் தந்தனர். யானை கண்டு மகிழ்ந்தது. 'இனி வேண்டாம்,' என ஒரு பகுதியை ஒதுக்கியது." இவ்வளவும் கூறி வந்தவற்றில் அரசன் மனம் நன்ருக அழுந்தி யிருந்தது.

அரசனே! யானை 'அறிவற்ற நெறி யில் தன் பசியை நீக்கிக்கொள்ள முயன் றது. தானும் பசியைப் போக்கிக்கொள்ளவில்லை. நிலப்பகுதியும் வீணே கெட்டது. அவ்வாறே நெறியறிந்து இறையைக் கொள்ளுவா யாயின் நீயும் நீடூழி வாழலாம். குடிமக்களும் நின்னை வாழ்த்துவர். அவ்வாறின்றி, நின் அரசியலை

நின் கீழ் வாழும் கொடியோர் கையில் விடுத்தனை. அவர்கள் யானையைப்போல் தாம் பெறும் பொருளுக்காக மக்களைத் துன்புறுத்துகின்றனர். அதனால், குடிமக்கள் நின்னை வெறுப்பர். நெறியறிந்து அரசிறையைக் கொள்ளுக. அவ்வாறு செய்யின் கோடிக்கணக்கான பொருளை ஈட்டி நாடு பெரிதும் செழிக்கும்," என்றார்.

ஆ! புலவர் அறிவுறுத்திக் கூறும் சொற்களின் பெருமையை என்னென்பது! மாறுபாடு சிறிதுமில்லா மனத்துடன் அரசன் புலவர்சொல் வழி நின்றனன். மக்கள் மகிழ்ந்தனர். நாடு உயர்ந்தது.

இவ்வாறு அரசனையும் இடித்துக் கூறித் திருத்தினர் இவர், என்று இவர் புகழ் எங்கும் நிறைந்தது. அக் காலத்தில் உறையூரைத் தலை நகராகக் கொண்டு சோழநாட்டை ஆண்டவர் **கோப்பெருஞ் சோழர்** என்பவர். அரசராக இல்லற நெறியில் வாழ்ந்தார் இம் மன்னர். இவருக்கு முழு மூடர்களாகிய பிள்ளைகள் பிறந்தனர். அவர்களால் மன்னர் மனம் துன்புற்றது. ஆதலின், 'இயல்பாகவே உலகம் நிலையாதது; நிலைத்த பரம்பொருளை வணங்கல் வேண்டும்' என்ற துறவு எண்ணம் அவருக்குச் சிறந்தது. அரச முனிவராக அவர் விளங்கினர்.

செந்தமிழ்ப் புலமை சிறந்து விளங்கும் அறிவு அவருக்குண்டு. இனிய செய்யுளை எழுதும் பெருமையும் அவர் அடைந்திருந்தார். இத்தகைய சிறப்புக்கள் எல்லாம் அவர்பால் பொருந்தி இருந்தன. அக் காரணத்தினால், அவரைச் சிறந்த சோழர் எனவும், தலைமைக் குணம் உடையவர் எனவும் குடிகள் புகழ்ந்தனர். ஆதலின், அவர்தம் இயற்பெயர் மறைந்தது. கோப்பெருஞ்சோழர் என்ற சிறப்புப் பெயரே அவருக்குப் பெயராயிற்று.

அம் மன்னர், நெடுந்தொலைவில் பாண்டி நாட்டுக்குத் தெற்குக் கோடியிலுள்ள பிசிர் என்ற ஊரில் வாழ்ந்த ஆந்தையாரைப்பற்றிக் கேள்வியுற்றார். அவருடன் நேரிற் கலந்து பழகும் நட்புரிமையை விரும்பினார். இக் காலத்தே போல், நெடுந் தூரத்திலுள்ளோர் ஒன்று இரண்டு நாட்களில் ஓரிடம் சென்று சேர்தற்குரிய எளிய வசதிகள் அக்காலத்தில் இல்லை. மன்னரோ, அரசியலில் ஈடுபட்டவர். ஆதலின், பல நாட்கள் தம் அரசியலை விடுத்துச் செல்லும் நிலைமையில் அவர் இல்லை. அன்றியும் அவர் புதல்வர்களின் தொல்லையும் அவரை ஒருபுறம் வாட்டிற்று.

இருவரும் ஓரிடத்தில் இருந்து நட்பினர்களாகப் பழகும் பெருமையினைப் பெறவில்லை

ஆயினும், இருவருடைய உள்ளங்களின் உணர்ச்சிகள் ஒத்தன. இவர்கள் நட்பு, பிறைமதி போல வளர்ந்தது. நட்பு என்னும் செடி, பெரு நிலம் பிளக்கும்படி வேர் வீழ்த்தது. ஒருவர் உருவத்தை ஒருவர் காணவில்லை. ஆயினும் ஒருவர் உள்ளத்தை விட்டு ஒருவர் அகன்றதே இல்லை. புலவர் எப்போதும் அரசன் அருங் குணங்களை நினைந்து நினைந்து இன்புறுவார். அரசரும் அங்ஙனமே புலவரின் உயர்ந்த குணச் சிறப்புக்களை எண்ணி எண்ணி, 'அன்னாரை என்று காண்போம்' என்று ஏக்கமுற்றிருப்பார்.

> "புணர்ச்சி பழகுதல் வேண்டா; உணர்ச்சிதான்
> நட்பாம் கிழமை தரும்"

என்ற வள்ளுவனார் வாக்கிற்குப் பொருந்திய இலக்கியமாக இருவரும் விளங்கினார்கள்.

II

அன்னச் சேவல் தூது

அறிவு நிறைந்தோர் பலர் வாழும் ஊர் பிசிர். அதன்கண் வாழ்ந்த, கோப்பெருஞ் சோழரின் நண்பர், 'என்று நான் பாண்டி நாடு விட்டு உறையூர் செல்வேன்? என்று என்னுள்ளத் தமர்ந்துள்ள தோழரைக் காண்பேன்? என்று அவருடன் கலந்து உரையாடி மகிழ்வேன்?" என்ற எண்ணங்களே மிக, வெளியிடத்தில் நின்று கொண்டிருந்தார்.

விண்வழி ஒரு பறவைக் கூட்டம் அப்போது பறந்து சென்றது. அக் கூட்டத்தை ஒட்டி அழகியதோர் அன்னப் பறவையும் பறந்து சென்றது. அவை வடக்கு நோக்கிச் செல்வதை அவர் அறிந்தார். என்றும் எப்பொழுதும் மறவாது நின்ற கோப்பெருஞ் சோழரைப் பற்றிய நினைவு அவருக்கு மிகுந்தது. அம் மன்னராகிய தம் இன்னுயிர் நண்பர் வாழும் நாடு நோக்கிப் பறந்து செல்லும் பறவை போல் தாமும் பிறக்கவில்லையே என்று வருந்தினார். பறக்கும் ஆற்றலைத் தரும் சிறகுகளைப் பெற்றிருந்தால் சடுதியில் சென்றிருப்பார். நடந்து செல்வதென்னில் அது மிக்க தொல்லை தருவதோர் காரியம் என்று அதனைக் கைவிட்டார்.

அன்னச் சேவலைக் கண்ட அவர், அதனிடம் சில கூறி அனுப்ப ஆவல் கொள்கின்றார். தம் எண்ணத்தின் அழுத்தத்தினால், அறிவு இல்லாத பறவை, தாம் கூறுபவற்றைக் கேட்டறியுமா? சென்று அவ்வாறே சொல்லுமா? என்பனவற்றை மறந்தார். வாய்விட்டுத் தம் எண்ணத்தை எங்ஙனமேனும் கூறுதலிலேயே அவர் கருத்து நிற்கின்றது. துன்பமோ, இன்பமோ, இரண்டிலொன்று மிகுந்த காலத்தில் அதனை வாய்விட்டுக் கூறுவதாலே சிறிது ஆறுதல் உண்டாகும்.

“ அன்னச் சேவலே ! அன்னச் சேவலே !! இம் மாலைக் காலம் மிக நன்றாக இருக்கின்றது. தண்ணிலா தன் கதிர்களைப் பரப்பி மகிழ்ச்சியை உண்டாக்குகின்றது. யான் பார்க்கும் மக்களெல் லாரும் மகிழ்வுடன் காணப்படுகின்றனர். என் மனமோ தோழரை என்று காண்பது என்று வருந்துகின்றது. நீயோ குமரித் துறையில் அயிரை முதலிய மீன்களை உண்டு மகிழ்ந்திருக் கின்றாய். நின் மனைவிக்கு அணி வகை சில தருதல் வேண்டும் என்று நான் ஆவல் கொள்ளு கின்றேன். அவை என்பா லில்லை. ஆதலின், யான் கூறுமிடத்திற்குச் செல்லுவாயாயின் அவற் றைப் பெறலாம். நீ இமயம் நோக்கிப் பறந்து செல்லுகின்றாய். இப்பாண்டி நாட்டைக் கடந்து செல்வாயாயின் சோழநாட்டைக் காண்பாய். அந் நாட்டின் தலைநகரம் அழகிய கோழி என்னும் உறையூர். அவ்வூரில் மிக உயர்ந்த அரண்மனை இருக்கின்றது. அம்மாளிகையின் வெளியில் காவலாளர் நின்றிருப்பர். அவரிடம் கூறிய பின்பே உள்ளே செல்ல வேண்டுமென்ப தில்லை. உனக்குத் தடை ஒன்றும் இராது; நேரே செல்லலாம். சென்று, அவையில் வீற்றிருக்கும் கோப்பெருஞ் சோழரைக் காண்பாயாக. கண்டு, அவர் கேட்கும் வண்ணம், ‘பிசிர் எனும் ஊரி லிருந்து வருகின்றேன். பிசிராந்தைக்கு அடித்

தொழில் புரிபவன் யான்,' என்று கூறுக. அவர் மனம் மகிழ்ந்து நின் மனைவி அணிய அணிகள் தருவார்," என்றார்.

இவ்வாறு தனித்திருந்த காலத்தும், பிறவற்றைக் கண்ட காலத்தும் தோழரின் பெருமையைப் புலப்படுத்திக் கூறினார் பிசிராந்தையார். மற்றொரு முறை, 'நும் தலைவர் யார்?' என்று கேட்டாரை நோக்கி, "என் தலைவர் யார் என்று கேட்கின்றீர்கள். அவர் வளம் சிறந்த நாட்டினர். தம்மை அடைந்த பாணர் பசியை உடனே போக்குபவர். உறையூர் எனும் ஊரில் வசிப்பவர். கோப்பெருஞ் சோழன் என்ற பெயருடையார். குற்றமற்ற நட்புரிமையை நன்றாகக் கொண்டவர். பொத்தி என்ற நண்பரை அருகிலேயே என்றும் உடையவர். அந் நண்பருடன் மெய்யாக மகிழ்ந்து விளங்குபவர்," என்று கூறினார்.

நாடு இடை கிடந்தும் நட்பு வளரலாயிற்று. உண்மைத் தோழர்களாக இருவரும் சிறந்து நின்றனர்.

III

இறுதி நாட்கள்

"எழுபிறப்பும் தீயவை தீண்டா பழிபிறங்காப்
பண்புடை மக்கள் பெறின்."

ஒருவன் ஏழு பிறப்புக்களிலும் தீமையின்றி வாழ்வான். எப்போது? மக்களைப் பெறுவானானால். எத்தகைய மக்களை? 'பழி பிறங்காப் பண்புடை மக்களை;' பிறரால் பழிக்கப்படாத நற்குணமுள்ள மக்களைப் பெறுதல் வேண்டும். ஆகவே, பிள்ளைகளைப் பெற்றால் நற்குணமுள்ளவர்களைப் பெறுதல் வேண்டும்; இன்றேல் பெற்றோருடைய நற்பெயர் கெடும்.

கோப்பெருஞ் சோழர் நட்பால் சிறந்தார். நட்புச் செல்வம் அவருக்குக் கிட்டியது. நன்மக்கட் பேறு அவருக்கு இல்லை. அவர் பிள்ளைகள் மிகுந்த கொடுமைக் குணத்தினர். தம்மைப் பெற்று வளர்த்துத் தமக்குரியன செய்தவர் தந்தை; ஆதலின், அவர் சொல்வழி நிற்கவேண்டும் என்ற குணம் அவர்களிடத் தில்லாது ஒழிந்தது. அவ்வளவோடு நின்றிருந்தாலும் கெடுதி இல்லை. தம் தந்தையினையே அரச பதவியினின்றும் நீக்க வேண்டும் என்று எண்ணினர். தீய எண்ணம் தீச் செயலை விளைத்தே தீருமல்லவா? ஆகவே, அப் புதல்வர்கள் தம்மால் இயன்றதொரு படையைத் திரட்டினர். மன்னர்மேல் சண்டைக்கும் வந்தனர்.

கோப்பெருஞ்சோழர் நடந்தவற்றை அறிந்தார். அவர் மனம் புண்பட்டது. தம் மக்களின் தீய நடையைக் கண்டிக்க வேண்டியது இன்றி

யமையாதது. அதற்கென்ன செய்வது என்று அரசர் சிந்தித்தார். தாமும் அவருடன் சண்டை செய்து அவருடைய ஆற்றலை அடக்கி நல்லறிவு கொளுத்த வேண்டும் என்ற முடிவிற்கு வந்தார். சேனைத் தலைவரை நோக்கித் தன் படையைத் தன் மக்கள் படைக் கெதிராக அனுப்புமாறு கட்டளை இட்டார்.

சோழருடைய நண்பர்களுள் **புல்லாற்றூர் எயிற்றியனார்** என்பவர் ஒருவர். 'முகம் நக நட்பது நட்பன்று.' காணுங் காலத்தில் முகம் மலர நகை செய்து நிற்றல் நட்பாகாது. 'அழிவினவை நீக்கி ஆறுய்த்தலே,' நட்பினர் செய்யவேண்டியவை. தம் நண்பர் கேடு தரும் தீ நெறிகளில் செல்லின் விலக்கல் வேண்டும்; பின்னர் நன்னெறிகளில் செலுத்துதல் வேண்டும். இவைதாம் நட்புடையார் மேற்கொள்ளவேண்டியவை. இவற்றை நன்ருக அறிந்த புலவர் புல்லாற்றூர் எயிற்றியனார். ஆதலால், அரசர் தம் மக்கள் மேல் படை கொண்டு செல்கின்ருர் என்பதை அறிந்த அவ்வளவிலேயே, அரசர் இருக்கும் இடத்தை விரைந்தடைந்தார்.

அரசர் முகம் முழுவதும் செக்கச் செவேரெனச் சிவந்திருக்கின்றது. கண்கள் அனலை ஒத்து விளங்குகின்றன. ஆண்டுகள் பல கடந்த

அவருடல் முறுக்குடன் வீரத்தால் சிறந்து நிற்கின்றது. ஆதலின் மெல்ல, "எந்தப் போரிலும் வெற்றியையே பெற்ற வேந்தே! நிலப் பகுதியை முழுவதும் வென்று அச் சிறப்புத் தோன்ற வெண் கொற்றக் குடையின் நீழலில் வாழ்வீர்!" என்றார்.

தம் பண்டை வெற்றிகளில் மன்னர் மனம் செல்கின்றது. அவர்தம் எண்ணம்—ஒரே எண்ணம்—மக்களை அடக்க வேண்டும் என்ற எண்ணம்—நெகிழ்கின்றது. அதனால் புலவர் கூறுகின்றவற்றைக் கருத்துடன் கேட்கின்றார் அரசர்.

"அரசரே! நும்முடன் சண்டையிட வந்தோர் இருவர். அவர்கள் யாவர் என்று எண்ணினேன். நின் பழங்காலப் பகைவரோ என்று கருதினேன். அவர்கள் நின் பகைவரல்லர் என்றுணர்கின்றேன். ஆனால், நீவிர் அவர்தம் பகைவரோ என்றால் அவ்வாறும் கூறுதற்கில்லை."

உலகில் பகைவர்களே போர் செய்பவர். பகைவரல்லாத இரு சாரார் போர் செய்தலை யாண்டும் கேட்டுமில்லை; கண்டுமில்லை. இவ்வுண்மைக் கருத்தினை உள்ளீடாக வைத்துக் கொண்டார் புலவர். அரசருடைய நல்ல உள்ளம் வெகுளியால் சிறிது துன்பமடைந்திருக்கின்றது. அத்துன்பத்தினை நீக்க முற்படுகின்றார். இங்ஙனம் சொல்லிய காலத்தில் அரசர்

புலவரைக் கூர்மையாகக் காண்கின்றார். 'காலம் அதுவே,' என்றறிந்த புலவர் தொடர்ந்து கூறுகின்றார்.

"அறிவிற் சிறந்த அரசர் ஏறே! சிறந்த புகழுடையீராக நீவீர் வாழ்கின்றீர். பிறந்தபின் மாய்தல் உறுதி. ஆதலின், மேலுலகத்தை நீவிர் அடையுங்காலத்து இவ் வரசியலை ஒழித்துச் செல்வீர். அப்பொழுது இவ் அரசியலை ஏற்று நடத்துபவர் யார்? இன்று நும் முன் பகைவராய் நிற்பவர்களல்லவா நும்பின் அரசாள்வோர்? மேலும், யான் கூறுகின்றவற்றைக் கேட்பீராக. நும் பகைவரென நிற்கும் இவ்விளைஞர் தமக்கு ஆற்றல் உண்டு என்று நம்பினர். ஆதலினால், தம் உண்மை அறிவை இழந்தனர். இவர் இக் களத்துத் தோற்றால் இந்த அரசச் செல்வத்தை யாருக்குக் கொடுப்பீர்? போரில் வெற்றி ஒருவரையே சாரும் என்று சொல்லுதற்கில்லை. ஆகவே, நீவிர் தோற்றுவிட்டால் நேர்வதென்ன? உம்முடைய பழம் பகைஞர் மகிழமாட்டார்களா? உலகத்தில் பெரும் பழிச்சொல்களுக்கல்லவோ இடமாகுவீர்?"

இவ் வினாக்களால் மன்னன் உள்ளத்தில் புது ஒளி உண்டாயிற்று. மக்கள்மேலிருந்த வெகுளி சிறிது சிறிதாக அழியத் தொடங்கியது. தாம் இனிச் செய்ய வேண்டியது யாது என்

றறியாமல் மன்னர் மனம் தடுமாற்றம் அடை கின்றது. புலவர் நன்ருக மன்னர் எண்ணங் களை உணர்ந்தார். ஆதலின் அடுத்து, மன்னர் இனி இதனைத்தான் செய்ய வேண்டும் என்று கட்டளை இடுகின்ருர்.

"எம் உயிரனைய பெருந்தகையீர்! நும் வீர உணர்ச்சிகள் ஒழிவதாக. நும் உள்ளம் நன்று உணர்ந்து வாழ்வதாகுக. இனி, உமக்கு அரசி யல் தொல்லை வேண்டாம். வயது நிறைந்த நும் மக்களே ஆள்வதற்கு அவ் வரசியலை விட்டு விடுவீர். நும் உயிர்க்கு ஆவன செய்தல் வேண் டும். அஞ்சினேர்க்குப் புகலிடமாக நும் திரு வடிகள் விளங்கின. நும்மை விருந்தினர் எனத் தேவர் ஏற்றுக்கொள்ளவேண்டும். அதற்குரிய நற்றவத்தை நீவிர் செய்தல் வேண்டும். செய்யத் தக்கது அதுவே," என்று கூறி முடித்தார்.

மன்னர் தம் முன்னைய எண்ணங்களை எல் லாம் அறவே மறந்தார். புலவர் கூறியவாறே தவத்தை மேற்கொண்டார். எப்படிப்பட்ட தவம்? வடக்கு நோக்கி ஓரிடத்தில் இருத்தல்; உடலை மெலிவித்தல்; யோகப் பயிற்சியால் உயிரை நீத் தல்; எனுமிவையாகிய வடக்கிருத்தல் என்ற தவத்தை மேற்கொண்டார். மன்னர் உடையை ஒழித்தார்; முனிவர் போன்று உடுத்துக்கொண் டார்.

இதனை நாட்டு மக்கள் அறிந்தனர். அறிஞர்களும் புலவர்களும் மன்னரைச் சூழ்ந்தனர். பொத்தியார், கண்ணகனுர், கருவூர் பெருஞ்சதுக்கத்துப் பூத நாதனுர்; முதலிய புலவர்கள் சேர்ந்து நின்றனர். உள்ளம் மிக வருந்தினர்.

அவர்களைக் கண்ட அரசர், அவர்களுக்குத் தேறுதல் கூறும் முறையில் பின்வருமவற்றைக் கூறினுர்: "அறிஞர்களே! மனம் வருந்தாதீர். உலகத்துப் பிறந்தோர் யாவரும் நல்வினையைச் செய்தல் வேண்டும். குற்றப்பட்ட நெஞ்சினேர் அறவினையைச் செய்வோமோ அல்லோமோ என்று கருதுவர்; தம் ஐயம் நீங்கார். அவர் இழிந்த குணத்தினர் ஆவர். யானையை வேட்டையாடச் சென்றவன் யானையையும் பெறுவான்; குறும்பூழ் எனும் மிகச் சிறிய பறவையை வேட்டையாடச் சென்றவன் அது கிடைக்கப் பெருமலும் மீளலாம். ஆகவே உயர்ந்ததாகிய அறம் செய்யும் எண்ணமுடையோர்க்கு இப் பிறப்பிலேயே அதன் பயன் கிடைக்கப்பெருமற் போயினும் அடுத்த பிறப்பிலேயாயினும் கிட்டும். மாறிப்பிறத்தல் இல்லை என்று சிலர் சொல்லலாம். அவ்வாருயின், சிறந்த புகழை நிலை நிறுத்திக் குற்றமில்லா உடம்பொடுகூடி இறத்தல் சிறந்தது;

அதனால், எவ்வாறும் நல்வினையைச் செய்தலே நன்று.'

பின்பு, அரசர் தாம் வடக்கிருந்த இடத்திற்கருகில் ஓரிடத்தை ஒழித்துவைக்குமாறு தம்பால் இருந்தார்க்குக் கூறினர். 'அவ்விடம் எதற்கு?' என்ற ஐயம் அவர்களுக்கு உண்டாயிற்று. அதனை அறிந்த அரசர், "அறிஞர்களே! தென்னம் பொருப்பன் நன்னாடு பாண்டி நாடு. அந் நாட்டில் என் உயிரைப் பாதுகாப்பவர் ஒருவர் இருக்கின்றார். அவர் பிசிர் என்னும் ஊரில் வாழ்கின்றவராவர். யாம் செல்வத்துடன் சிறந்த காலத்தில் அவர் வரவில்லை; ஆயினும், யாம் இன்னமை அடையும் இக்காலத்து வருவார்: ஐயம் உங்களுக்கு வேண்டியதில்லை. இடமொழித்து வையுங்கள்" என்றார்.

அறிஞர்கள், "அரசே! உங்களைப் பற்றி அவர் கேள்விப்பட்டுள்ளார். நீங்களும் அவ்வாறே கேட்டறிந்திருக்கின்றீர்கள். இவ்வாறே யாண்டுகள் பல கழிந்திருக்கின்றன. ஒரே இடத்திலிருந்து நிரம்பப் பழகியிருக்கும் நண்பினராயினும் அவ்வழியில் ஒழுகுவது மிகக் கடினம். ஆதலின் அவ்வெண்ணத்தை மாற்றிக் கொள்ளல் நலம்," என்றனர்.

அவர்தம் சொற்களைக் கேட்ட மன்னர், "சிறந்த அறிஞர்களே! நீங்கள் எவ்வகை

ஐயமும் எள்துணையளவும் கொள்ளாதீர்கள். பிசிர் எனும் ஊரில் வாழும் அவர் இனிய குணக் குன்று; உயிருடன் பிணிக்கும் உயர்ந்த நட்பினர்; புகழை ஒழிக்கும் பொய்க்குப் பகை; மெய்யையே அணியும் மேன்மையோர்; புகழையே வாழ்வெனக் கொள்ளும் உயர்ந்தோர்; என்னை வேருகவும் தம்மை வேருகவும் கருதும் இயல்பு அவர்பா லில்லை. அவர் பெயரைக் கேட்டால், 'என் பெயர் சோழன்,' என்பார். அவ்வாறு பேதையாகிய என்னுடைய பெயரையே தம் பெயர் என்று சொல்லும் வேறுபாடு இல்லாத அன்பினர். இத் தகைய காலத்தில் தனித்து நில்லார்; வந்தே தீருவார். ஆதலின் என்னை மறுக்காது அவருக்கும் இடம் ஒழித்துவையுங்கள்," என்று கூறினர்.

உணர்ச்சி யொன்றே சோழநாட்டு மன்னரையும் பாண்டி நாட்டுப் புலவரையும் ஒன்ருகச் சேர்த்தது. அவ் வுணர்வால், புலவர் தம் தோழராகும் அரசருக்கு உற்றதை உணர்ந்தார். நாடு நீங்கினர். காடு பல கடந்தார். சோழநாட்டைச் சேர்ந்து மன்ன ரிருக்கும் இடத்தை அடைந்தார். பொத்தியார், வந்த புலவரைக் கண்டார்: கண்ணகனர் கண்டார். பூதநாதனர் கண்டார். பிறரும் கண்டனர். மற்றைய அறிஞர்களும் கண்டனர். வியப்புக் கடலில் ஆழ்ந்தனர். ஒன்றும் பேசுதலாற்ருது நின்றனர்.

துன்பம் நிறைந்த காலம் அது. அப்போது ஆந்தையார் வந்தது ஒரு கிளர்ச்சியையே

யாவருக்கும் உண்டாக்கியது. ஆதலின் பொத்தியார் வாய் திறந்து "இதனை நினைத்தாலே

வியப்பை உண்டாக்குகின்றது. தம் சிறப்புக்கள் எல்லாவற்றையும் கைவிட்டுப் புலவர் இங்கே வருதற்குத் துணிந்தது மிக்க வியப்பை உண்டாக்குகிறது. வேற்றுநாட்டு மன்னரிடத்துத் தோன்றிய நட்பையே பற்றுக்கோடாகக் கொண்டு இத்தகைய காலத்து இங்கே வருதல் அளவிறந்த வியப்பை உண்டாக்குகின்றது. ‘வருவான் பிசிரோன்,’ என்றார் மன்னர்; அவ்வாறே வந்தார் புலவர். இவ்விருவருடைய அறிவு ஒற்றுமையை எண்ணுந்தோறும் எண்ணுந்தோறும், வியப்பு எல்லை கடந்து செல்கின்றது. சோழன் செங்கோல் செல்லாத் தேயம் பாண்டி நாடு. அங்கு வாழ்ந்த புலவர் நெஞ்சினைத் தமதாகக் கொண்டார் மன்னர். இவரை இழக்கும் இவ் வுலகம் எவ்வாறு இனி வாழும்!” என அங்கு நடந்தவற்றைக் கூறி மன்னர்க்காக வருந்தினர்.

ஞாயிற்றைக் கண்ட தாமரை மகிழ்ந் தலரும். தண்ணிலவைக் கண்ட ஆம்பல் இனிமையாக மலரும். மேகத்தைக் கண்ட தோகைமயில் மகிழ்வால் நடிக்கும். தாய் முகங் கண்ட சேயின் உள்ளத்தின் மகிழ்வும் இயம்பப்படுமதோ? ஆந்தையாரைக் கண்ட மன்னர் அவ்வாறு ஆயினர். இன்மொழிகள் சிலவற்றை இயம்பினர். காணாது நட்ட இருவரும் ஒருவரை ஒருவர் கண்டு மகிழ்ச்சி எனும் கடலில் ஆழ்ந்தனர்.

பின்னர், அங்குக் கூடி இருந்த முதிய புலவர் ஆந்தையாரை நோக்கி, "ஐயரே, நுமக்கு ஆண்டுகள் பல ஆயின என்று அறிவோம்; ஆனால் அதற்கறிகுறியாகிய நரை இன்றி இருக்கின்றீர்களே; காரணம் இன்னதெனக் கூறலாமோ?" என்றார்.

புலவர், "சொல்லுகின்றேன்; கேளுங்கள்: என் மனைவி மாண்பு நிறைந்தவள்; நற்குண நற்செய்கைகளுடையவள். என் மக்களும் என் மனைவியைப் போன்றே உயர்ந்த குணங்களை உடையவர். என் ஏவலாளர் என் கருத்திற்கு வேலைசெய்வர். என் நாட்டு அரசன் ஒத்த ஒழுங்குடன் அரசாள்கின்றனன். மேலும், யான் வாழும் ஊரில் அடக்கம் முதலிய உயர்குணங்கள் நிறைந்த சான்றோர் பலர் வாழ்கின்றனர்; அவர்களுடன் யான் என்றும் பழகுகின்றேன். இத்தகைய நலங்களாலே எனக்குக் கவலை என்பது இல்லை. ஆதலின், கவலை உள்ளாரைப் பிணிக்கும் கவலைப்பிணி என்றனக்கில்லை. அப்பிணியுடையாரையே நரை தனக்கு உரிமையாக்கிக்கொள்ளும். எனக்குக் கவலையும் இல்லை; நரையும் இல்லை," என்று கூறினார்.

சான்றோர் யாவரும் வியப்புக் கடலில் ஆழ்ந்தனர். நடந்தவற்றையெல்லாம் கண்டார் கண்ணகனார் என்னும் ஒரு புலவர். அவர் தாம்

எண்ணிய சிலவற்றைக் கூற விரும்பினார். "பொன், பவளம், முத்து, மணி ஆகியவை ஒரே இடத்தில் தோன்றுவன அல்ல. மண்ணிலும், கடலிலும், மலையிலும் அவை தோன்றுகின்றன. ஒன்றற்கொன்று இயைபில்லா நெடுந்தொலைவில் பிறக்கின்றன. ஆயினும், நல்ல அணிகலன்களைச் செய்யுங் காலத்துக் கோவையாய் ஒரே இடத்தில் சேர்கின்றன. அவ்வாறே, சான்றோர் வெகு தொலைவிலிருந்தாலும் ஒன்றுசேர்வர்; இதற்கு ஐயமில்லை," என்றார்.

புலவரும் அரசரும் வடக்கிருந்தனர். அப்போது பொத்தியாரும் அரசருடன் வடக்கிருக்க முற்பட்டார். அவரைக் கண்ட மன்னர், "நும் மனைவி, மகன் பெற்ற பின்னர் வருக! இப்போது வேண்டாம்" என்று தடுத்தார். நாட்கள் பல ஆயின. உடல்வலி யிழந்த புலவரும் புரவலரும் உயிர் துறந்தனர். அவர்கள் உயிர் நீங்கிய இடத்தில் கற்கள் நடப்பட்டன. அவற்றில் அவர்கள் உருவங்கள் எழுதப்பட்டன; அவர்தம் பெருமையும் பொறிக்கப்பட்டிருந்தது.

மகனைப் பெற்றவுடன் பொத்தியாரும் வந்தார். நடுகல் உருவத்தில் சோழனைக் கண்டார். "தோழனே! மகனைப் பெற்ற பின்னர் 'வருக' என்றனை. மகனைப் பெற்று வந்தேன். எனக்கு

இடம் எங்கே?" என்றுரைத்துக் கசிந்து நின்றார். நடுகல் வெடித்து ஒரு புறம் புலவருக்கு இடம் தந்தது.

மாணவர்களே! அரசரின் சீரிய குணத்தைக் கண்டீர்களா? நடுகல்லாகியும் நண்பனைக் கைவிடவில்லை; பொத்தியாரும் வடக்கிருந்து உயிர் நீத்தார். சிறுவர்களே! இக்கதையைப் படித்தீர்கள். இதன்கண் நீவிர் சிறந்ததொரு படிப்பினையைக் காண்கிறீர்கள். காணாத இருவர் கலந்த தோழராயிருந்தனர். ஒருவருக்குத் துன்பம் வந்தபோது மற்றவரும் அதைத் தம்முடையதாகக் கருதினார். ஆகவே, தோழர்கள் எப்படி இருக்கவேண்டும் என்பதை இது அறிவிக்கின்றதல்லவா?

அருஞ்சொற் பொருள் விளக்கம்

எண் பக்கத்தைக் குறிக்கும்

2. மகவு - குழந்தை.
,, கருந்தனம் - பெருஞ்செல்வம்.
,, உவாத்தி - ஆசிரியர்.
3. நாவலர்-நாவன்மையுடைய புலவர்.
,, மதி நலம் - அறிவின் பெருமை.
4. மாக்கள் - விலங்குகள்.
5. காண்கிலேம்-காணவில்லை.
6. உரை வகுத்தல் — உரை எழுதுதல்.
19. விழைவு — ஆவல்.
,, மதியாது - மதிக்காமல்.
,, அங்கயற்கண்ணி பங்கர்- அங்கயற்கண்ணி அம்மையாரை ஒரு பக்கத்தே உடைய சொக்கநாதன்.
20. பொருமினன்-வருந்தினன்.
,, கந்தர - கழுத்தை உடையவனே.
,, வேத மந்திர-மறையொலியாயுள்ளவனே.
22. கான்ற - வெளியிட்ட
23. உறையுள் - தங்கும் இடம்.
,, கசிந்தினர் - வருந்தினர்.
25. நோன்பு - விரதம்.
30. எதிர் மண்டும் - எதிர்த்து நிற்கும்.
- ஒருவகை மலர்.
,, குளவி - மலை மல்லிகை.
33. தரம் - தகுதி.
,, சான்ற - நிறைந்த.
34. அகம் - உளம்.
,, கவளம் - யானையின் உணவு.
40. கங்கு - வரம்பு.
47. நாட்டம் - பார்வை.
53. குருதி - இரத்தம்.
56. பகிர்ந்து - பாகம் செய்து.
58. நிதிக்கொட்டில் - பணம் வைக்கப்பட்டிருக்கும் இடம்.
59. இலம்பாடு - இன்மை, தரித்திரம்.
60. பொற்பு - அழகு.
63. இறை - வரி.
64. ஈட்டி - தந்து
65. இயற்பெயர் - பெற்றோர் இட்டு அழைத்த பெயர்.
68. தண்ணிலா - குளிர்ச்சி பொருந்திய நிலவினை வீசும் மதியம்.
72. நெகிழ்கின்றது - வன்மையாகிய நிலையிலிருந்து குழைகின்றது.
73. மாய்தல் - அழிதல்.
74. தடுமாற்றம் - தடுமாறுதல்.
77. பேதை-அறிவில்லாதவன்.
79 இயம்பப்படுமதோ - சொல்லப்படுமோ.
81. கோவையாய் - தொடர்பு பெற்று.
,, பொறிக்கப்பட்டிருந்தது - எழுதப்பட்டிருந்தது.
82. படிப்பினை - வாழ்விற்குரிய தகுதியமைந்த கருத்து.

மேற்கோள் விளக்கம்

எண் பக்கத்தைக் குறிக்கும்

2. (தந்தை.........செயல்) தந்தை தன் மகனுக்குச் செய்யும் உதவி எது என்றால், அறிஞர்கள் கூடியுள்ள அவையில், அவர்களோடு ஒத்த அறிவுடையவனாக அவனை விளங்குமாறு செய்தலாம்.

*20. (கொங்குதேர்.........பூவே) பூந்தாதை ஆராய்ந்து உண்ணுகின்ற வாழ்க்கையினையும், அழகிய சிறையையும் உடைய வண்டே! நான் விரும்பியதைக் கூறாமல், நீ அறிந்த உண்மையைச் சொல்வாயாக. நீ அறியும் மலர்களுள் பொருந்திய நட்பையும், மயில்போன்ற இயலையும் செறிந்த பற்களையுமுடைய இந்தப் பெண்ணின் கூந்தலைப்போல நறுமணமுடைய பூக்கள் இருக்கின்றனவா?

40. (இறுதி.........தூது) தம் உயிருக்கு இறுதி நேர்ந்தாலும், சிறிதும் அஞ்சாது, தாம் சொல்லவேண்டியவற்றை மாற்றரசனிடத்தில் சொல்லித், தம் அரசருக்கு உறுதியை உண்டாக்குவதே தூதுவனுக்கு அழகாகும்.

48. (முகத்தின்.........திறும்) முகத்தினும் அறிவு படைத்த பொருள் பிறிதொன்றில்லை. ஏன்? உள்ளம் மகிழ்ந்தாலும், வெகுண்டாலும் அதனை இது முற்பட்டுக் காட்டிவிடுகின்றது.

60. (தற்காத்து.........பெண்) கற்பினின்றும் வழுவாமல் தன்னைக் காத்துக்கொண்டு, உண்டி முதலியவற்றால் தன் கணவனைக் காப்பாற்றி' இருவர்மாட்டும் அமைந்த இனிய புகழைக் காப்பாற்றி, நற்குண நற்செயல்களை விடாப்பிடியாகக் கொண்டு விளங்குபவள் பெண் என்று சொல்லப்படுவாள்.

66. (புணர்ச்சி.........தரும்) ஒருவனோடொருவன் நட்பாதற்குப், புணர்ச்சியும் பழகுதலுமாகிய காரணங்கள் வேண்டுவதில்லை; இருவருக்கும் ஒத்த உணர்ச்சியே நட்பாகும் உரிமையைக் கொடுக்கும்.

69. (எழுபிறப்பும்.........பெறின்) பிறரால் பழிக்கப்படாத, நற்குணங்களையுடைய புதல்வரைப் பெறுவனாயின், வினைவழியே பிறக்கும் எழுபிறப்பின்கண்ணும், ஒருவனைத் துன்பங்கள் சென்று அடையமாட்டா.

---

* கொங்குதேர் வாழ்க்கை அஞ்சிறைத் தும்பி
காமஞ் செப்பாது கண்டது மொழிமோ
பயிலியது கெழீஇய நட்பின் மயிலியற்
செறிஎயிற் றரிவை கூந்தலின்
நறியவு முளவோநீ அறியும் பூவே.

STORIES FROM SANGAM LITERATURE

BY

Vidwan M. RAJAKANNU, B.O.L.

Publishers :
THE SOUTH INDIA SAIVA SIDDHANTA
WORKS PUBLISHING SOCIETY
TINNEVELLY, LTD.
6, CORAL MERCHANT ST., MADRAS.

Price As. 10.